Liber Genesis

Cap. 1 1 In principio creavit Deus cælum et terram.
2 Terra autem erat inanis et vacua, et tenebræ erant
super faciem abyssi : et spiritus Dei ferebatur super
aquas. 3 Dixitque Deus : Fiat lux. Et facta est lux. 4 Et vidit
Deus lucem quod esset bona : et divisit lucem a tenebris.
5 Appellavitque lucem Diem, et tenebras Noctem :
factumque est vespere et mane, dies unus. 6 Dixit quoque
Deus : Fiat firmamentum in medio aquarum : et dividat
aquas ab aquis. 7 Et fecit Deus firmamentum, divisitque
aquas, quæ erant sub firmamento, ab his, quæ erant
super firmamentum. Et factum est ita. 8 Vocavitque Deus
firmamentum, Cælum : et factum est vespere et mane,
dies secundus. 9 Dixit vero Deus : Congregentur aquæ,
quæ sub cælo sunt, in locum unum : et appareat arida. Et
factum est ita. 10 Et vocavit Deus aridam Terram,
congregationesque aquarum appellavit Maria. Et vidit
Deus quod esset bonum. 11 Et ait : Germinet terra herbam
virentem, et facientem semen, et lignum pomiferum
faciens fructum juxta genus suum, cujus semen in
semetipso sit super terram. Et factum est ita. 12 Et protulit
terra herbam virentem, et facientem semen juxta genus
suum, lignumque faciens fructum, et habens
unumquodque sementem secundum speciem suam. Et
vidit Deus quod esset bonum. 13 Et factum est vespere et
mane, dies tertius. 14 Dixit autem Deus : Fiant luminaria in
firmamento cæli, et dividant diem ac noctem, et sint in
signa et tempora, et dies et annos : 15 ut luceant in
firmamento cæli, et illuminent terram. Et factum est ita.
16 Fecitque Deus duo luminaria magna : luminare majus,
ut præesset diei : et luminare minus, ut præesset nocti :
et stellas. 17 Et posuit eas in firmamento cæli, ut lucerent
super terram, 18 et præessent diei ac nocti, et dividerent
lucem ac tenebras. Et vidit Deus quod esset bonum. 19 Et
factum est vespere et mane, dies quartus. 20 Dixit etiam
Deus : Producant aquæ reptile animæ viventis, et volatile
super terram sub firmamento cæli. 21 Creavitque Deus

cete grandia, et omnem animam viventem atque
motabilem, quam produxerant aquæ in species suas, et
omne volatile secundum genus suum. Et vidit Deus quod
esset bonum. 22 Benedixitque eis, dicens : Crescite, et
multiplicamini, et replete aquas maris : avesque
multiplicentur super terram. 23 Et factum est vespere et
mane, dies quintus. 24 Dixit quoque Deus : Producat terra
animam viventem in genere suo, jumenta, et reptilia, et
bestias terræ secundum species suas. Factumque est ita.
25 Et fecit Deus bestias terræ juxta species suas, et
jumenta, et omne reptile terræ in genere suo.

Et vidit Deus quod esset bonum, 26 et ait : Faciamus
hominem ad imaginem et similitudinem nostram : et
præsit piscibus maris, et volatilibus cæli, et bestiis,
universæque terræ, omnique reptili, quod movetur in
terra. 27 Et creavit Deus hominem ad imaginem suam : ad
imaginem Dei creavit illum, masculum et feminam creavit
eos. 28 Benedixitque illis Deus, et ait : Crescite et
multiplicamini, et replete terram, et subjicite eam, et
dominamini piscibus maris, et volatilibus cæli, et universis
animantibus, quæ moventur super terram. 29 Dixitque
Deus : Ecce dedi vobis omnem herbam afferentem semen
super terram, et universa ligna quæ habent in semetipsis
sementem generis sui, ut sint vobis in escam : 30 et cunctis
animantibus terræ, omnique volucri cæli, et universis quæ
moventur in terra, et in quibus est anima vivens, ut
habeant ad vescendum. Et factum est ita. 31 Viditque Deus
cuncta quæ fecerat, et erant valde bona. Et factum est
vespere et mane, dies sextus.

Cap. 2 1 Igitur perfecti sunt cæli et terra, et omnis
ornatus eorum. 2 Complevitque Deus die septimo opus
suum quod fecerat : et requievit die septimo ab universo
opere quod patrarat. 3 Et benedixit diei septimo, et
sanctificavit illum, quia in ipso cessaverat ab omni opere
suo quod creavit Deus ut faceret.

[4] Istæ sunt generationes cæli et terræ, quando creata
sunt, in die quo fecit Dominus Deus cælum et terram, [5] et
omne virgultum agri antequam orietur in terra,
omnemque herbam regionis priusquam germinaret : non
enim pluerat Dominus Deus super terram, et homo non
erat qui operaretur terram : [6] sed fons ascendebat e
terra, irrigans universam superficiem terræ. [7] Formavit
igitur Dominus Deus hominem de limo terræ, et inspiravit
in faciem ejus spiraculum vitæ, et factus est homo in
animam viventem. [8] Plantaverat autem Dominus Deus
paradisum voluptatis a principio, in quo posuit hominem
quem formaverat. [9] Produxitque Dominus Deus de humo
omne lignum pulchrum visu, et ad vescendum suave
lignum etiam vitæ in medio paradisi, lignumque scientiæ
boni et mali. [10] Et fluvius egrediebatur de loco voluptatis
ad irrigandum paradisum, qui inde dividitur in quatuor
capita. [11] Nomen uni Phison : ipse est qui circuit omnem
terram Hevilath, ubi nascitur aurum : [12] et aurum terræ
illius optimum est ; ibi invenitur bdellium, et lapis
onychinus. [13] Et nomen fluvii secundi Gehon ; ipse est qui
circumit omnem terram Æthiopiæ. [14] Nomen vero fluminis
tertii, Tigris : ipse vadit contra Assyrios. Fluvius autem
quartus, ipse est Euphrates. [15] Tulit ergo Dominus Deus
hominem, et posuit eum in paradiso voluptatis, ut
operaretur, et custodiret illum : [16] præcepitque ei,
dicens : Ex omni ligno paradisi comede ; [17] de ligno autem
scientiæ boni et mali ne comedas : in quocumque enim
die comederis ex eo, morte morieris. [18] Dixit quoque
Dominus Deus : Non est bonum esse hominem solum :
faciamus ei adjutorium simile sibi. [19] Formatis igitur
Dominus Deus de humo cunctis animantibus terræ, et
universis volatilibus cæli, adduxit ea ad Adam, ut videret
quid vocaret ea : omne enim quod vocavit Adam animæ
viventis, ipsum est nomen ejus. [20] Appellavitque Adam
nominibus suis cuncta animantia, et universa volatilia
cæli, et omnes bestias terræ : Adæ vero non inveniebatur
adjutor similis ejus. [21] Immisit ergo Dominus Deus
soporem in Adam : cumque obdormisset, tulit unam de

costis ejus, et replevit carnem pro ea. 22 Et ædificavit
Dominus Deus costam, quam tulerat de Adam, in
mulierem : et adduxit eam ad Adam. 23 Dixitque Adam :
Hoc nunc os ex ossibus meis, et caro de carne mea : hæc
vocabitur Virago, quoniam de viro sumpta est. 24 Quam ob
rem relinquet homo patrem suum, et matrem, et
adhærebit uxori suæ : et erunt duo in carne una. 25 Erat
autem uterque nudus, Adam scilicet et uxor ejus : et non
erubescebant.

Cap. 3 1 Sed et serpens erat callidior cunctis
animantibus terræ quæ fecerat Dominus Deus. Qui dixit
ad mulierem : Cur præcepit vobis Deus ut non
comederetis de omni ligno paradisi ? 2 Cui respondit
mulier : De fructu lignorum, quæ sunt in paradiso,
vescimur : 3 de fructu vero ligni quod est in medio
paradisi, præcepit nobis Deus ne comederemus, et ne
tangeremus illud, ne forte moriamur. 4 Dixit autem
serpens ad mulierem : Nequaquam morte moriemini.
5 Scit enim Deus quod in quocumque die comederitis ex
eo, aperientur oculi vestri, et eritis sicut dii, scientes
bonum et malum. 6 Vidit igitur mulier quod bonum esset
lignum ad vescendum, et pulchrum oculis, aspectuque
delectabile : et tulit de fructu illius, et comedit : deditque
viro suo, qui comedit. 7 Et aperti sunt oculi amborum ;
cumque cognovissent se esse nudos, consuerunt folia
ficus, et fecerunt sibi perizomata. 8 Et cum audissent
vocem Domini Dei deambulantis in paradiso ad auram
post meridiem, abscondit se Adam et uxor ejus a facie
Domini Dei in medio ligni paradisi. 9 Vocavitque Dominus
Deus Adam, et dixit ei : Ubi es ? 10 Qui ait : Vocem tuam
audivi in paradiso, et timui, eo quod nudus essem, et
abscondi me. 11 Cui dixit : Quis enim indicavit tibi quod
nudus esses, nisi quod ex ligno de quo præceperam tibi
ne comederes, comedisti ? 12 Dixitque Adam : Mulier,
quam dedisti mihi sociam, dedit mihi de ligno, et comedi.
13 Et dixit Dominus Deus ad mulierem : Quare hoc fecisti ?
Quæ respondit : Serpens decepit me, et comedi.

14 **Et ait Dominus Deus ad serpentem :**
Quia fecisti hoc,
maledictus es inter omnia animantia, et bestias terræ :
super pectus tuum gradieris, et terram comedes cunctis
diebus vitæ tuæ.
15 **Inimicitias ponam inter te et mulierem,**
et semen tuum et semen illius :
ipsa conteret caput tuum,
et tu insidiaberis calcaneo ejus.
16 **Mulieri quoque dixit : Multiplicabo ærumnas tuas, et**
conceptus tuos : in dolore paries filios, et sub viri
potestate eris, et ipse dominabitur tui. 17 **Adæ vero dixit :**
Quia audisti vocem uxoris tuæ, et comedisti de ligno, ex
quo præceperam tibi ne comederes, maledicta terra in
opere tuo : in laboribus comedes ex ea cunctis diebus
vitæ tuæ. 18 **Spinas et tribulos germinabit tibi, et comedes**
herbam terræ. 19 **In sudore vultus tui vesceris pane, donec**
revertaris in terram de qua sumptus es : quia pulvis es et
in pulverem reverteris. 20 **Et vocavit Adam nomen uxoris**
suæ, Heva : eo quod mater esset cunctorum viventium.
21 **Fecit quoque Dominus Deus Adæ et uxori ejus tunicas**
pelliceas, et induit eos : 22 **et ait : Ecce Adam quasi unus**
ex nobis factus est, sciens bonum et malum : nunc ergo ne
forte mittat manum suam, et sumat etiam de ligno vitæ,
et comedat, et vivat in æternum. 23 **Et emisit eum Dominus**
Deus de paradiso voluptatis, ut operaretur terram de qua
sumptus est. 24 **Ejecitque Adam : et collocavit ante**
paradisum voluptatis cherubim, et flammeum gladium,
atque versatilem, ad custodiendam viam ligni vitæ.

Cap. 4 1 **Adam vero cognovit uxorem suam Hevam,**
quæ concepit et peperit Cain, dicens : Possedi hominem
per Deum. 2 **Rursumque peperit fratrem ejus Abel. Fuit**
autem Abel pastor ovium, et Cain agricola. 3 **Factum est**
autem post multos dies ut offerret Cain de fructibus terræ
munera Domino. 4 **Abel quoque obtulit de primogenitis**
gregis sui, et de adipibus eorum : et respexit Dominus ad

Abel, et ad munera ejus. 5 Ad Cain vero, et ad munera
illius non respexit : iratusque est Cain vehementer, et
concidit vultus ejus. 6 Dixitque Dominus ad eum : Quare
iratus es ? et cur concidit facies tua ? 7 nonne si bene
egeris, recipies : sin autem male, statim in foribus
peccatum aderit ? sed sub te erit appetitus ejus, et tu
dominaberis illius. 8 Dixitque Cain ad Abel fratrem suum :
Egrediamur foras. Cumque essent in agro, consurrexit
Cain adversus fratrem suum Abel, et interfecit eum. 9 Et
ait Dominus ad Cain : Ubi est Abel frater tuus ? Qui
respondit : Nescio : num custos fratris mei sum ego ?
10 Dixitque ad eum : Quid fecisti ? vox sanguinis fratris tui
clamat ad me de terra. 11 Nunc igitur maledictus eris
super terram, quæ aperuit os suum, et suscepit
sanguinem fratris tui de manu tua. 12 Cum operatus fueris
eam, non dabit tibi fructus suos : vagus et profugus eris
super terram. 13 Dixitque Cain ad Dominum : Major est
iniquitas mea, quam ut veniam merear. 14 Ecce ejicis me
hodie a facie terræ, et a facie tua abscondar, et ero
vagus et profugus in terra : omnis igitur qui invenerit me,
occidet me. 15 Dixitque ei Dominus : Nequaquam ita fiet :
sed omnis qui occiderit Cain, septuplum punietur.
Posuitque Dominus Cain signum, ut non interficeret eum
omnis qui invenisset eum. 16 Egressusque Cain a facie
Domini, habitavit profugus in terra ad orientalem plagam
Eden.

17 Cognovit autem Cain uxorem suam, quæ concepit, et
peperit Henoch : et ædificavit civitatem, vocavitque
nomen ejus ex nomine filii sui, Henoch. 18 Porro Henoch
genuit Irad, et Irad genuit Maviaël, et Maviaël genuit
Mathusaël, et Mathusaël genuit Lamech. 19 Qui accepit
duas uxores, nomen uni Ada, et nomen alteri Sella.
20 Genuitque Ada Jabel, qui fuit pater habitantium in
tentoriis, atque pastorum. 21 Et nomen fratris ejus Jubal :
ipse fuit pater canentium cithara et organo. 22 Sella
quoque genuit Tubalcain, qui fuit malleator et faber in

cuncta opera æris et ferri. Soror vero Tubalcain, Noëma.
23 Dixitque Lamech uxoribus suis Adæ et Sellæ :
Audite vocem meam, uxores Lamech ;
auscultate sermonem meum :
quoniam occidi virum in vulnus meum,
et adolescentulum in livorem meum.
24 Septuplum ultio dabitur de Cain :
de Lamech vero septuagies septies.

25 Cognovit quoque adhuc Adam uxorem suam : et peperit
filium, vocavitque nomen ejus Seth, dicens : Posuit mihi
Deus semen aliud pro Abel, quem occidit Cain. 26 Sed et
Seth natus est filius, quem vocavit Enos : iste cœpit
invocare nomen Domini.

Cap. 5 1 Hic est liber generationis Adam. In die qua
creavit Deus hominem, ad similitudinem Dei fecit illum.
2 Masculum et feminam creavit eos, et benedixit illis : et
vocavit nomen eorum Adam, in die quo creati sunt. 3 Vixit
autem Adam centum triginta annis : et genuit ad
imaginem et similitudinem suam, vocavitque nomen ejus
Seth. 4 Et facti sunt dies Adam, postquam genuit Seth,
octingenti anni : genuitque filios et filias. 5 Et factum est
omne tempus quod vixit Adam, anni nongenti triginta, et
mortuus est. 6 Vixit quoque Seth centum quinque annis, et
genuit Enos. 7 Vixitque Seth, postquam genuit Enos,
octingentis septem annis, genuitque filios et filias. 8 Et
facti sunt omnes dies Seth nongentorum duodecim
annorum, et mortuus est. 9 Vixit vero Enos nonaginta
annis, et genuit Cainan. 10 Post cujus ortum vixit
octingentis quindecim annis, et genuit filios et filias.
11 Factique sunt omnes dies Enos nongenti quinque anni,
et mortuus est. 12 Vixit quoque Cainan septuaginta annis,
et genuit Malaleel. 13 Et vixit Cainan, postquam genuit
Malaleel, octingentis quadraginta annis, genuitque filios
et filias. 14 Et facti sunt omnes dies Cainan nongenti
decem anni, et mortuus est. 15 Vixit autem Malaleel

sexaginta quinque annis, et genuit Jared. 16 Et vixit
Malaleel, postquam genuit Jared, octingentis triginta
annis, et genuit filios et filias. 17 Et facti sunt omnes dies
Malaleel octingenti nonaginta quinque anni, et mortuus
est. 18 Vixitque Jared centum sexaginta duobus annis, et
genuit Henoch. 19 Et vixit Jared, postquam genuit Henoch,
octingentis annis, et genuit filios et filias. 20 Et facti sunt
omnes dies Jared nongenti sexaginta duo anni, et
mortuus est. 21 Porro Henoch vixit sexaginta quinque
annis, et genuit Mathusalam. 22 Et ambulavit Henoch cum
Deo : et vixit, postquam genuit Mathusalam, trecentis
annis, et genuit filios et filias. 23 Et facti sunt omnes dies
Henoch trecenti sexaginta quinque anni. 24 Ambulavitque
cum Deo, et non apparuit : quia tulit eum Deus. 25 Vixit
quoque Mathusala centum octoginta septem annis, et
genuit Lamech. 26 Et vixit Mathusala, postquam genuit
Lamech, septingentis octoginta duobus annis, et genuit
filios et filias. 27 Et facti sunt omnes dies Mathusala
nongenti sexaginta novem anni, et mortuus est. 28 Vixit
autem Lamech centum octoginta duobus annis, et genuit
filium : 29 vocavitque nomen ejus Noë, dicens : Iste
consolabitur nos ab operibus et laboribus manuum
nostrarum in terra, cui maledixit Dominus. 30 Vixitque
Lamech, postquam genuit Noë, quingentis nonaginta
quinque annis, et genuit filios et filias. 31 Et facti sunt
omnes dies Lamech septingenti septuaginta septem anni,
et mortuus est. Noë vero cum quingentorum esset
annorum, genuit Sem, Cham et Japheth.

Cap. 6 1 Cumque cœpissent homines multiplicari
super terram, et filias procreassent, 2 videntes filii Dei
filias hominum quod essent pulchræ, acceperunt sibi
uxores ex omnibus, quas elegerant. 3 Dixitque Deus : Non
permanebit spiritus meus in homine in æternum, quia
caro est : eruntque dies illius centum viginti annorum.
4 Gigantes autem erant super terram in diebus illis :
postquam enim ingressi sunt filii Dei ad filias hominum,
illæque genuerunt, isti sunt potentes a sæculo viri famosi.

5 Videns autem Deus quod multa malitia hominum esset in
terra, et cuncta cogitatio cordis intenta esset ad malum
omni tempore, 6 pœnituit eum quod hominum fecisset in
terra. Et tactus dolore cordis intrinsecus, 7 Delebo, inquit,
hominem, quem creavi, a facie terræ, ab homine usque
ad animantia, a reptili usque ad volucres cœli : pœnitet
enim me fecisse eos.

8 Noë vero invenit gratiam coram Domino. 9 Hæ sunt
generationes Noë : Noë vir justus atque perfectus fuit in
generationibus suis ; cum Deo ambulavit. 10 Et genuit tres
filios, Sem, Cham et Japheth. 11 Corrupta est autem terra
coram Deo, et repleta est iniquitate. 12 Cumque vidisset
Deus terram esse corruptam (omnis quippe caro
corruperat viam suam super terram), 13 dixit ad Noë :
Finis universæ carnis venit coram me : repleta est terra
iniquitate a facie eorum, et ego disperdam eos cum terra.
14 Fac tibi arcam de lignis lævigatis ; mansiunculas in
arca facies, et bitumine linies intrinsecus et extrinsecus.
15 Et sic facies eam : trecentorum cubitorum erit longitudo
arcæ, quinquaginta cubitorum latitudo, et triginta
cubitorum altitudo illius. 16 Fenestram in arca facies, et in
cubito consummabis summitatem ejus : ostium autem
arcæ pones ex latere ; deorsum, cœnacula et tristega
facies in ea.
17 Ecce ego adducam aquas diluvii super terram, ut
interficiam omnem carnem, in qua spiritus vitæ est subter
cælum : universa quæ in terra sunt, consumentur.
18 Ponamque fœdus meum tecum : et ingredieris arcam tu
et filii tui, uxor tua, et uxores filiorum tuorum tecum. 19 Et
ex cunctis animantibus universæ carnis bina induces in
arcam, ut vivant tecum : masculini sexus et feminini. 20 De
volucribus juxta genus suum, et de jumentis in genere suo,
et ex omni reptili terræ secundum genus suum : bina de
omnibus ingredientur tecum, ut possint vivere. 21 Tolles
igitur tecum ex omnibus escis, quæ mandi possunt, et
comportabis apud te : et erunt tam tibi, quam illis in

cibum. [22] Fecit igitur Noë omnia quæ præceperat illi
Deus.

Cap. 7 [1] Dixitque Dominus ad eum : Ingredere tu et
omnis domus tua in arcam : te enim vidi justum coram me
in generatione hac. [2] Ex omnibus animantibus mundis
tolle septena et septena, masculum et feminam : de
animantibus vero immundis duo et duo, masculum et
feminam. [3] Sed et de volatilibus cæli septena et septena,
masculum et feminam : ut salvetur semen super faciem
universæ terræ. [4] Adhuc enim, et post dies septem ego
pluam super terram quadraginta diebus et quadraginta
noctibus : et delebo omnem substantiam, quam feci, de
superficie terræ. [5] Fecit ergo Noë omnia quæ mandaverat
ei Dominus. [6] Eratque sexcentorum annorum quando
diluvii aquæ inundaverunt super terram. [7] Et ingressus est
Noë et filii ejus, uxor ejus et uxores filiorum ejus cum eo
in arcam propter aquas diluvii. [8] De animantibus quoque
mundis et immundis, et de volucribus, et ex omni quod
movetur super terram, [9] duo et duo ingressa sunt ad Noë
in arcam, masculus et femina, sicut præceperat Dominus
Noë. [10] Cumque transissent septem dies, aquæ diluvii
inundaverunt super terram. [11] Anno sexcentesimo vitæ
Noë, mense secundo, septimodecimo die mensis, rupti
sunt omnes fontes abyssi magnæ, et cataractæ cæli
apertæ sunt : [12] et facta est pluvia super terram
quadraginta diebus et quadraginta noctibus. [13] In articulo
diei illius ingressus est Noë, et Sem, et Cham, et Japheth
filii ejus ; uxor illius, et tres uxores filiorum ejus cum eis in
arcam : [14] ipsi et omne animal secundum genus suum,
universaque jumenta in genere suo, et omne quod
movetur super terram in genere suo, cunctumque volatile
secundum genus suum, universæ aves, omnesque
volucres, [15] ingressæ sunt ad Noë in arcam, bina et bina
ex omni carne, in qua erat spiritus vitæ. [16] Et quæ
ingressa sunt, masculus et femina ex omni carne
introierunt, sicut præceperat ei Deus : et inclusit eum
Dominus deforis.

[17] Factumque est diluvium quadraginta diebus super
terram : et multiplicatæ sunt aquæ, et elevaverunt arcam
in sublime a terra. [18] Vehementer enim inundaverunt, et
omnia repleverunt in superficie terræ : porro arca
ferebatur super aquas. [19] Et aquæ prævaluerunt nimis
super terram : opertique sunt omnes montes excelsi sub
universo cælo. [20] Quindecim cubitis altior fuit aqua super
montes, quos operuerat. [21] Consumptaque est omnis caro
quæ movebatur super terram, volucrum, animantium,
bestiarum, omniumque reptilium, quæ reptant super
terram : universi homines, [22] et cuncta, in quibus
spiraculum vitæ est in terra, mortua sunt. [23] Et delevit
omnem substantiam quæ erat super terram, ab homine
usque ad pecus, tam reptile quam volucres cæli : et
deleta sunt de terra. Remansit autem solus Noë, et qui
cum eo erant in arca. [24] Obtinueruntque aquæ terram
centum quinquaginta diebus.

Cap. 8 [1] Recordatus autem Deus Noë, cunctorumque
animantium, et omnium jumentorum, quæ erant cum eo in
arca, adduxit spiritum super terram, et imminutæ sunt
aquæ. [2] Et clausi sunt fontes abyssi, et cataractæ cæli : et
prohibitæ sunt pluviæ de cælo. [3] Reversæque sunt aquæ
de terra euntes et redeuntes : et cœperunt minui post
centum quinquaginta dies. [4] Requievitque arca mense
septimo, vigesimo septimo die mensis, super montes
Armeniæ. [5] At vero aquæ ibant et decrescebant usque ad
decimum mensem : decimo enim mense, primo die
mensis, apparuerunt cacumina montium. [6] Cumque
transissent quadraginta dies, aperiens Noë fenestram
arcæ, quam fecerat, dimisit corvum, [7] qui egrediebatur,
et non revertebatur, donec siccarentur aquæ super
terram. [8] Emisit quoque columbam post eum, ut videret si
jam cessassent aquæ super faciem terræ. [9] Quæ cum non
invenisset ubi requiesceret pes ejus, reversa est ad eum
in arcam : aquæ enim erant super universam terram :
extenditque manum, et apprehensam intulit in arcam.

[10] Expectatis autem ultra septem diebus aliis, rursum
dimisit columbam ex arca. [11] At illa venit ad eum ad
vesperam, portans ramum olivæ virentibus foliis in ore
suo : intellexit ergo Noë quod cessassent aquæ super
terram. [12] Expectavitque nihilominus septem alios dies :
et emisit columbam, quæ non est reversa ultra ad eum.
[13] Igitur sexcentesimo primo anno, primo mense, prima
die mensis, imminutæ sunt aquæ super terram : et
aperiens Noë tectum arcæ, aspexit, viditque quod
exsiccata esset superficies terræ. [14] Mense secundo,
septimo et vigesimo die mensis arefacta est terra.

[15] Locutus est autem Deus ad Noë, dicens : [16] Egredere de
arca, tu et uxor tua, filii tui et uxores filiorum tuorum
tecum. [17] Cuncta animantia, quæ sunt apud te, ex omni
carne, tam in volatilibus quam in bestiis et universis
reptilibus, quæ reptant super terram, educ tecum, et
ingredimini super terram : crescite et multiplicamini
super eam. [18] Egressus est ergo Noë, et filii ejus : uxor
illius, et uxores filiorum ejus cum eo. [19] Sed et omnia
animantia, jumenta, et reptilia quæ reptant super terram,
secundum genus suum, egressa sunt de arca. [20] Ædificavit
autem Noë altare Domino : et tollens de cunctis pecoribus
et volucribus mundis, obtulit holocausta super altare.
[21] Odoratusque est Dominus odorem suavitatis, et ait :
Nequaquam ultra maledicam terræ propter homines :
sensus enim et cogitatio humani cordis in malum prona
sunt ab adolescentia sua : non igitur ultra percutiam
omnem animam viventem sicut feci. [22] Cunctis diebus
terræ, sementis et messis, frigus et æstus, æstas et
hiems, nox et dies non requiescent.

Cap. 9 [1] Benedixitque Deus Noë et filiis ejus. Et dixit
ad eos : Crescite, et multiplicamini, et replete terram. [2] Et
terror vester ac tremor sit super cuncta animalia terræ, et
super omnes volucres cæli, cum universis quæ moventur
super terram : omnes pisces maris manui vestræ traditi
sunt. [3] Et omne, quod movetur et vivit, erit vobis in cibum :

quasi olera virentia tradidi vobis omnia. 4 Excepto, quod
carnem cum sanguine non comedetis. 5 Sanguinem enim
animarum vestrarum requiram de manu cunctarum
bestiarum : et de manu hominis, de manu viri, et fratris
ejus requiram animam hominis. 6 Quicumque effuderit
humanum sanguinem, fundetur sanguis illius : ad
imaginem quippe Dei factus est homo. 7 Vos autem
crescite et multiplicamini, et ingredimini super terram, et
implete eam.

8 Hæc quoque dixit Deus ad Noë, et ad filios ejus cum eo :
9 Ecce ego statuam pactum meum vobiscum, et cum
semine vestro post vos : 10 et ad omnem animam
viventem, quæ est vobiscum, tam in volucribus quam in
jumentis et pecudibus terræ cunctis, quæ egressa sunt de
arca, et universis bestiis terræ. 11 Statuam pactum meum
vobiscum, et nequaquam ultra interficietur omnis caro
aquis diluvii, neque erit deinceps diluvium dissipans
terram. 12 Dixitque Deus : Hoc signum fœderis quod do
inter me et vos, et ad omnem animam viventem, quæ est
vobiscum in generationes sempiternas : 13 arcum meum
ponam in nubibus, et erit signum fœderis inter me et inter
terram. 14 Cumque obduxero nubibus cælum, apparebit
arcus meus in nubibus : 15 et recordabor fœderis mei
vobiscum, et cum omni anima vivente quæ carnem
vegetat : et non erunt ultra aquæ diluvii ad delendum
universam carnem. 16 Eritque arcus in nubibus, et videbo
illum, et recordabor fœderis sempiterni quod pactum est
inter Deum et omnem animam viventem universæ carnis
quæ est super terram. 17 Dixitque Deus ad Noë : Hoc erit
signum fœderis, quod constitui inter me et omnem
carnem super terram.

18 Erant ergo filii Noë, qui egressi sunt de arca, Sem,
Cham et Japheth : porro Cham ipse est pater Chanaan.
19 Tres isti filii sunt Noë : et ab his disseminatum est omne
genus hominum super universam terram. 20 Cœpitque Noë
vir agricola exercere terram, et plantavit vineam.

21 Bibensque vinum inebriatus est, et nudatus in
tabernaculo suo. 22 Quod cum vidisset Cham, pater
Chanaan, verenda scilicet patris sui esse nudata,
nuntiavit duobus fratribus suis foras. 23 At vero Sem et
Japheth pallium imposuerunt humeris suis, et incedentes
retrorsum, operuerunt verenda patris sui : faciesque
eorum aversæ erant, et patris virilia non viderunt.
24 Evigilans autem Noë ex vino, cum didicisset quæ
fecerat ei filius suus minor, 25 ait :
Maledictus Chanaan,
servus servorum erit fratribus suis.
26 Dixitque :
Benedictus Dominus Deus Sem,
sit Chanaan servus ejus.
27 Dilatet Deus Japheth, et habitet in tabernaculis Sem,
sitque Chanaan servus ejus.
28 Vixit autem Noë post diluvium trecentis quinquaginta
annis. 29 Et impleti sunt omnes dies ejus nongentorum
quinquaginta annorum : et mortuus est.

Cap. 10 1 Hæ sunt generationes filiorum Noë, Sem,
Cham et Japheth : natique sunt eis filii post diluvium.
2 Filii Japheth : Gomer, et Magog, et Madai, et Javan, et
Thubal, et Mosoch, et Thiras. 3 Porro filii Gomer : Ascenez
et Riphath et Thogorma. 4 Filii autem Javan : Elisa et
Tharsis, Cetthim et Dodanim. 5 Ab his divisæ sunt insulæ
gentium in regionibus suis, unusquisque secundum
linguam suam et familias suas in nationibus suis.

6 Filii autem Cham : Chus, et Mesraim, et Phuth, et
Chanaan. 7 Filii Chus : Saba, et Hevila, et Sabatha, et
Regma, et Sabatacha. Filii Regma : Saba et Dadan.
8 Porro Chus genuit Nemrod : ipse cœpit esse potens in
terra, 9 et erat robustus venator coram Domino. Ob hoc
exivit proverbium : Quasi Nemrod robustus venator coram
Domino. 10 Fuit autem principium regni ejus Babylon, et
Arach et Achad, et Chalanne, in terra Sennaar. 11 De
terra illa egressus est Assur, et ædificavit Niniven, et

plateas civitatis, et Chale. 12 Resen quoque inter Niniven
et Chale : hæc est civitas magna. 13 At vero Mesraim
genuit Ludim, et Anamim et Laabim, Nephthuim, 14 et
Phetrusim, et Chasluim : de quibus egressi sunt Philisthiim
et Caphtorim. 15 Chanaan autem genuit Sidonem
primogenitum suum. Hethæum, 16 et Jebusæum, et
Amorrhæum, Gergesæum, 17 Hevæum, et Aracæum :
Sinæum, 18 et Aradium, Samaræum, et Amathæum : et
post hæc disseminati sunt populi Chananæorum.
19 Factique sunt termini Chanaan venientibus a Sidone
Geraram usque Gazam, donec ingrediaris Sodomam et
Gomorrham, et Adamam, et Seboim usque Lesa. 20 Hi sunt
filii Cham in cognationibus, et linguis, et generationibus,
terrisque et gentibus suis.

21 De Sem quoque nati sunt, patre omnium filiorum Heber,
fratre Japheth majore. 22 Filii Sem : Ælam, et Assur, et
Arphaxad, et Lud, et Aram. 23 Filii Aram : Us, et Hul, et
Gether, et Mes. 24 At vero Arphaxad genuit Sale, de quo
ortus est Heber. 25 Natique sunt Heber filii duo : nomen
uni Phaleg, eo quod in diebus ejus divisa sit terra : et
nomen fratris ejus Jectan. 26 Qui Jectan genuit Elmodad,
et Saleph, et Asarmoth, Jare, 27 et Aduram, et Uzal, et
Decla, 28 et Ebal, et Abimaël, Saba, 29 et Ophir, et Hevila,
et Jobab : omnes isti, filii Jectan. 30 Et facta est habitatio
eorum de Messa pergentibus usque Sephar montem
orientalem. 31 Isti filii Sem secundum cognationes, et
linguas, et regiones in gentibus suis. 32 Hæ familiæ Noë
juxta populos et nationes suas. Ab his divisæ sunt gentes
in terra post diluvium.

Cap. 11 1 Erat autem terra labii unius, et sermonum
eorumdem. 2 Cumque proficiscerentur de oriente,
invenerunt campum in terra Senaar, et habitaverunt in eo.
3 Dixitque alter ad proximum suum : Venite, faciamus
lateres, et coquamus eos igni. Habueruntque lateres pro
saxis, et bitumen pro cæmento : 4 et dixerunt : Venite,
faciamus nobis civitatem et turrim, cujus culmen pertingat

ad cælum : et celebremus nomen nostrum antequam
dividamur in universas terras. [5] Descendit autem Dominus
ut videret civitatem et turrim, quam ædificabant filii
Adam, [6] et dixit : Ecce, unus est populus, et unum labium
omnibus : cœperuntque hoc facere, nec desistent a
cogitationibus suis, donec eas opere compleant. [7] Venite
igitur, descendamus, et confundamus ibi linguam eorum,
ut non audiat unusquisque vocem proximi sui. [8] Atque ita
divisit eos Dominus ex illo loco in universas terras, et
cessaverunt ædificare civitatem. [9] Et idcirco vocatum est
nomen ejus Babel, quia ibi confusum est labium universæ
terræ : et inde dispersit eos Dominus super faciem
cunctarum regionum.

[10] Hæ sunt generationes Sem : Sem erat centum annorum
quando genuit Arphaxad, biennio post diluvium.
[11] Vixitque Sem, postquam genuit Arphaxad, quingentis
annis : et genuit filios et filias. [12] Porro Arphaxad vixit
triginta quinque annis, et genuit Sale. [13] Vixitque
Arphaxad, postquam genuit Sale, trecentis tribus annis :
et genuit filios et filias. [14] Sale quoque vixit triginta annis,
et genuit Heber. [15] Vixitque Sale, postquam genuit Heber,
quadringentis tribus annis : et genuit filios et filias.
[16] Vixit autem Heber triginta quatuor annis, et genuit
Phaleg. [17] Et vixit Heber postquam genuit Phaleg,
quadringentis triginta annis : et genuit filios et filias.
[18] Vixit quoque Phaleg triginta annis, et genuit Reu.
[19] Vixitque Phaleg, postquam genuit Reu, ducentis novem
annis : et genuit filios et filias. [20] Vixit autem Reu triginta
duobus annis, et genuit Sarug. [21] Vixit quoque Reu,
postquam genuit Sarug, ducentis septem annis : et genuit
filios et filias. [22] Vixit vero Sarug triginta annis, et genuit
Nachor. [23] Vixitque Sarug, postquam genuit Nachor,
ducentis annis : et genuit filios et filias. [24] Vixit autem
Nachor viginti novem annis, et genuit Thare. [25] Vixitque
Nachor, postquam genuit Thare, centum decem et novem
annis : et genuit filios et filias. [26] Vixitque Thare
septuaginta annis, et genuit Abram, et Nachor, et Aran.

[27] Hæ sunt autem generationes Thare : Thare genuit
Abram, Nachor et Aran. Porro Aran genuit Lot.
[28] Mortuusque est Aran ante Thare patrem suum, in terra
nativitatis suæ, in Ur Chaldæorum. [29] Duxerunt autem
Abram et Nachor uxores : nomen uxoris Abram, Sarai : et
nomen uxoris Nachor, Melcha filia Aran, patris Melchæ,
et patris Jeschæ. [30] Erat autem Sarai sterilis, nec habebat
liberos. [31] Tulit itaque Thare Abram filium suum, et Lot
filium Aran, filium filii sui, et Sarai nurum suam, uxorem
Abram filii sui, et eduxit eos de Ur Chaldæorum, ut irent
in terram Chanaan : veneruntque usque Haran, et
habitaverunt ibi. [32] Et facti sunt dies Thare ducentorum
quinque annorum, et mortuus est in Haran.

Cap. 12 [1] Dixit autem Dominus ad Abram : Egredere
de terra tua, et de cognatione tua, et de domo patris tui,
et veni in terram quam monstrabo tibi. [2] Faciamque te in
gentem magnam, et benedicam tibi, et magnificabo
nomen tuum, erisque benedictus. [3] Benedicam
benedicentibus tibi, et maledicam maledicentibus tibi,
atque in te benedicentur universæ cognationes terræ.
[4] Egressus est itaque Abram sicut præceperat ei Dominus,
et ivit cum eo Lot : septuaginta quinque annorum erat
Abram cum egrederetur de Haran. [5] Tulitque Sarai
uxorem suam, et Lot filium fratris sui, universamque
substantiam quam possederant, et animas quas fecerant
in Haran : et egressi sunt ut irent in terram Chanaan.
Cumque venissent in eam, [6] pertransivit Abram terram
usque ad locum Sichem, usque ad convallem illustrem :
Chananæus autem tunc erat in terra. [7] Apparuit autem
Dominus Abram, et dixit ei : Semini tuo dabo terram hanc.
Qui ædificavit ibi altare Domino, qui apparuerat ei. [8] Et
inde transgrediens ad montem, qui erat contra orientem
Bethel, tetendit ibi tabernaculum suum, ab occidente
habens Bethel, et ab oriente Hai : ædificavit quoque ibi
altare Domino, et invocavit nomen ejus. [9] Perrexitque
Abram vadens, et ultra progrediens ad meridiem.

[10] Facta est autem fames in terra : descenditque Abram
in Ægyptum, ut peregrinaretur ibi : prævaluerat enim
fames in terra. [11] Cumque prope esset ut ingrederetur
Ægyptum, dixit Sarai uxori suæ : Novi quod pulchra sis
mulier : [12] et quod cum viderint te Ægyptii, dicturi sunt :
Uxor ipsius est : et interficient me, et te reservabunt.
[13] Dic ergo, obsecro te, quod soror mea sis : ut bene sit
mihi propter te, et vivat anima mea ob gratiam tui. [14] Cum
itaque ingressus esset Abram Ægyptum, viderunt Ægyptii
mulierem quod esset pulchra nimis. [15] Et nuntiaverunt
principes Pharaoni, et laudaverunt eam apud illum : et
sublata est mulier in domum Pharaonis. [16] Abram vero
bene usi sunt propter illam : fueruntque ei oves et boves
et asini, et servi et famulæ, et asinæ et cameli.
[17] Flagellavit autem Dominus Pharaonem plagis maximis,
et domum ejus, propter Sarai uxorem Abram.
[18] Vocavitque Pharao Abram, et dixit ei : Quidnam est hoc
quod fecisti mihi ? quare non indicasti quod uxor tua
esset ? [19] quam ob causam dixisti esse sororem tuam, ut
tollerem eam mihi in uxorem ? Nunc igitur ecce conjux
tua, accipe eam, et vade. [20] Præcepitque Pharao super
Abram viris : et deduxerunt eum, et uxorem illius, et
omnia quæ habebat.

Cap. 13 [1] Ascendit ergo Abram de Ægypto, ipse et
uxor ejus, et omnia quæ habebat, et Lot cum eo, ad
australem plagam. [2] Erat autem dives valde in
possessione auri et argenti. [3] Reversusque est per iter,
quo venerat, a meridie in Bethel, usque ad locum ubi
prius fixerat tabernaculum inter Bethel et Hai, [4] in loco
altaris quod fecerat prius : et invocavit ibi nomen Domini.
[5] Sed et Lot qui erat cum Abram, fuerunt greges ovium, et
armenta, et tabernacula. [6] Nec poterat eos capere terra,
ut habitarent simul : erat quippe substantia eorum multa,
et nequibant habitare communiter. [7] Unde et facta est
rixa inter pastores gregum Abram et Lot. Eo autem
tempore Chananæus et Pherezæus habitabant in terra

illa. 8 Dixit ergo Abram ad Lot : Ne quæso sit jurgium inter
me et te, et inter pastores meos et pastores tuos : fratres
enim sumus. 9 Ecce universa terra coram te est : recede a
me, obsecro : si ad sinistram ieris, ego dexteram tenebo :
si tu dexteram elegeris, ego ad sinistram pergam.
10 Elevatis itaque Lot oculis, vidit omnem circa regionem
Jordanis, quæ universa irrigabatur antequam subverteret
Dominus Sodomam et Gomorrham, sicut paradisus
Domini, et sicut Ægyptus venientibus in Segor.
11 Elegitque sibi Lot regionem circa Jordanem, et recessit
ab oriente : divisique sunt alterutrum a fratre suo.
12 Abram habitavit in terra Chanaan ; Lot vero moratus est
in oppidis, quæ erant circa Jordanem, et habitavit in
Sodomis. 13 Homines autem Sodomitæ pessimi erant, et
peccatores coram Domino nimis.

14 Dixitque Dominus ad Abram, postquam divisus est ab
eo Lot : Leva oculos tuos et vide a loco, in quo nunc es, ad
aquilonem et meridiem, ad orientem et occidentem.
15 Omnem terram, quam conspicis, tibi dabo, et semini
tuo usque in sempiternum. 16 Faciamque semen tuum
sicut pulverem terræ : si quis potest hominum numerare
pulverem terræ, semen quoque tuum numerare poterit.
17 Surge, et perambula terram in longitudine et in
latitudine sua : quia tibi daturus sum eam. 18 Movens
igitur tabernaculum suum Abram, venit, et habitavit juxta
convallem Mambre, quæ est in Hebron : ædificavitque ibi
altare Domino.

Cap. 14 1 Factum est autem in illo tempore, ut
Amraphel rex Senaar, et Arioch rex Ponti, et
Chodorlahomor rex Elamitarum, et Thadal rex gentium
2 inirent bellum contra Bara regem Sodomorum, et contra
Bersa regem Gomorrhæ, et contra Sennaab regem
Adamæ, et contra Semeber regem Seboim, contraque
regem Balæ, ipsa est Segor. 3 Omnes hi convenerunt in
vallem Silvestrem, quæ nunc est mare salis. 4 Duodecim
enim annis servierunt Chodorlahomor, et tertiodecimo

anno recesserunt ab eo. 5 Igitur quartodecimo anno venit
Chodorlahomor, et reges qui erant cum eo :
percusseruntque Raphaim in Astarothcarnaim, et Zuzim
cum eis, et Emim in Save Cariathaim, 6 et Chorræos in
montibus Seir, usque ad Campestria Pharan, quæ est in
solitudine. 7 Reversique sunt, et venerunt ad fontem
Misphat, ipsa est Cades : et percusserunt omnem
regionem Amalecitarum, et Amorrhæum, qui habitabat in
Asasonthamar. 8 Et egressi sunt rex Sodomorum, et rex
Gomorrhæ, rexque Adamæ, et rex Seboim, necnon et rex
Balæ, quæ est Segor : et direxerunt aciem contra eos in
valle Silvestri : 9 scilicet adversus Chodorlahomor regem
Elamitarum, et Thadal regem Gentium, et Amraphel
regem Sennaar, et Arioch regem Ponti : quatuor reges
adversus quinque. 10 Vallis autem Silvestris habebat
puteos multos bituminis. Itaque rex Sodomorum, et
Gomorrhæ, terga verterunt, cecideruntque ibi : et qui
remanserant, fugerunt ad montem. 11 Tulerunt autem
omnem substantiam Sodomorum et Gomorrhæ, et
universa quæ ad cibum pertinent, et abierunt : 12 necnon
et Lot, et substantiam ejus, filium fratris Abram, qui
habitabat in Sodomis.

13 Et ecce unus, qui evaserat, nuntiavit Abram Hebræo,
qui habitabat in convalle Mambre Amorrhæi, fratris Escol,
et fratris Aner : hi enim pepigerant fœdus cum Abram.
14 Quod cum audisset Abram, captum videlicet Lot
fratrem suum, numeravit expeditos vernaculos suos
trecentos decem et octo : et persecutus est usque Dan.
15 Et divisis sociis, irruit super eos nocte : percussitque
eos, et persecutus est eos usque Hoba, quæ est ad lævam
Damasci. 16 Reduxitque omnem substantiam, et Lot
fratrem suum cum substantia illius, mulieres quoque et
populum. 17 Egressus est autem rex Sodomorum in
occursum ejus postquam reversus est a cæde
Chodorlahomor, et regum qui cum eo erant in valle Save,
quæ est vallis regis.

18 At vero Melchisedech rex Salem, proferens panem et
vinum, erat enim sacerdos Dei altissimi, 19 benedixit ei, et
ait : Benedictus Abram Deo excelso, qui creavit cælum et
terram : 20 et benedictus Deus excelsus, quo protegente,
hostes in manibus tuis sunt. Et dedit ei decimas ex
omnibus. 21 Dixit autem rex Sodomorum ad Abram : Da
mihi animas, cetera tolle tibi. 22 Qui respondit ei : Levo
manum meam ad Dominum Deum excelsum possessorem
cæli et terræ, 23 quod a filo subtegminis usque ad
corigiam caligæ, non accipiam ex omnibus quæ tua sunt,
ne dicas : Ego ditavi Abram : 24 exceptis his, quæ
comederunt juvenes, et partibus virorum, qui venerunt
mecum, Aner, Escol et Mambre : isti accipient partes
suas.

Cap. 15 1 His itaque transactis, factus est sermo
Domini ad Abram per visionem dicens : Noli timere,
Abram : ego protector tuus sum, et merces tua magna
nimis. 2 Dixitque Abram : Domine Deus, quid dabis mihi ?
ego vadam absque liberis, et filius procuratoris domus
meæ iste Damascus Eliezer. 3 Addiditque Abram : Mihi
autem non dedisti semen, et ecce vernaculus meus,
hæres meus erit. 4 Statimque sermo Domini factus est ad
eum, dicens : Non erit hic hæres tuus, sed qui egredietur
de utero tuo, ipsum habebis hæredem. 5 Eduxitque eum
foras, et ait illi : Suscipe cælum, et numera stellas, si
potes. Et dixit ei : Sic erit semen tuum. 6 Credidit Abram
Deo, et reputatum est illi ad justitiam. 7 Dixitque ad eum :
Ego Dominus qui eduxi te de Ur Chaldæorum ut darem
tibi terram istam, et possideres eam. 8 At ille ait : Domine
Deus, unde scire possum quod possessurus sim eam ? 9 Et
respondens Dominus : Sume, inquit, mihi vaccam
triennem, et capram trimam, et arietem annorum trium,
turturem quoque et columbam. 10 Qui tollens universa
hæc, divisit ea per medium, et utrasque partes contra se
altrinsecus posuit ; aves autem non divisit.
11 Descenderuntque volucres super cadavera, et abigebat
eas Abram. 12 Cumque sol occumberet, sopor irruit super

Abram, et horror magnus et tenebrosus invasit eum.
13 Dictumque est ad eum : Scito prænoscens quod
peregrinum futurum sit semen tuum in terra non sua, et
subjicient eos servituti, et affligent quadringentis annis.
14 Verumtamen gentem, cui servituri sunt, ego judicabo :
et post hæc egredientur cum magna substantia. 15 Tu
autem ibis ad patres tuos in pace, sepultus in senectute
bona. 16 Generatione autem quarta revertentur huc :
necdum enim completæ sunt iniquitates Amorrhæorum
usque ad præsens tempus. 17 Cum ergo occubuisset sol,
facta est caligo tenebrosa, et apparuit clibanus fumans,
et lampas ignis transiens inter divisiones illas. 18 In illo
die pepigit Dominus fœdus cum Abram, dicens : Semini
tuo dabo terram hanc a fluvio Ægypti usque ad fluvium
magnum Euphraten, 19 Cinæos, et Cenezæos,
Cedmonæos, 20 et Hethæos, et Pherezæos, Raphaim
quoque, 21 et Amorrhæos, et Chananæos, et Gergesæos,
et Jebusæos.

Cap. 16 1 Igitur Sarai, uxor Abram, non genuerat
liberos : sed habens ancillam ægyptiam nomine Agar,
2 dixit marito suo : Ecce, conclusit me Dominus, ne
parerem. Ingredere ad ancillam meam, si forte saltem ex
illa suscipiam filios. Cumque ille acquiesceret deprecanti,
3 tulit Agar ægyptiam ancillam suam post annos decem
quam habitare cœperant in terra Chanaan : et dedit eam
viro suo uxorem. 4 Qui ingressus est ad eam. At illa
concepisse se videns, despexit dominam suam. 5 Dixitque
Sarai ad Abram : Inique agis contra me : ego dedi
ancillam meam in sinum tuum, quæ videns quod
conceperit, despectui me habet : judicet Dominus inter
me et te. 6 Cui respondens Abram : Ecce, ait, ancilla tua
in manu tua est, utere ea ut libet. Affligente igitur eam
Sarai, fugam iniit. 7 Cumque invenisset eam angelus
Domini juxta fontem aquæ in solitudine, qui est in via Sur
in deserto, 8 dixit ad illam : Agar ancilla Sarai, unde
venis ? et quo vadis ? Quæ respondit : A facie Sarai
dominæ meæ ego fugio. 9 Dixitque ei angelus Domini :

Revertere ad dominam tuam, et humiliare sub manu illius.
[10] Et rursum : Multiplicans, inquit, multiplicabo semen
tuum, et non numerabitur præ multitudine. [11] Ac
deinceps : Ecce, ait, concepisti, et paries filium :
vocabisque nomen ejus Ismaël, eo quod audierit Dominus
afflictionem tuam. [12] Hic erit ferus homo : manus ejus
contra omnes, et manus omnium contra eum : et e regione
universorum fratrum suorum figet tabernacula. [13] Vocavit
autem nomen Domini qui loquebatur ad eam : Tu Deus qui
vidisti me. Dixit enim : Profecto hic vidi posteriora videntis
me. [14] Propterea appellavit puteum illum Puteum viventis
et videntis me. Ipse est inter Cades et Barad.
[15] Peperitque Agar Abræ filium : qui vocavit nomen ejus
Ismaël. [16] Octoginta et sex annorum erat Abram quando
peperit ei Agar Ismaëlem.

Cap. 17 [1] Postquam vero nonaginta et novem
annorum esse cœperat, apparuit ei Dominus, dixitque ad
eum : Ego Deus omnipotens : ambula coram me, et esto
perfectus. [2] Ponamque fœdus meum inter me et te, et
multiplicabo te vehementer nimis. [3] Cecidit Abram pronus
in faciem. [4] Dixitque ei Deus : Ego sum, et pactum meum
tecum, erisque pater multarum gentium. [5] Nec ultra
vocabitur nomen tuum Abram, sed appellaberis
Abraham : quia patrem multarum gentium constitui te.
[6] Faciamque te crescere vehementissime, et ponam te in
gentibus, regesque ex te egredientur. [7] Et statuam
pactum meum inter me et te, et inter semen tuum post te
in generationibus suis, fœdere sempiterno : ut sim Deus
tuus, et seminis tui post te. [8] Daboque tibi et semini tuo
terram peregrinationis tuæ, omnem terram Chanaan in
possessionem æternam, eroque Deus eorum.

[9] Dixit iterum Deus ad Abraham : Et tu ergo custodies
pactum meum, et semen tuum post te in generationibus
suis. [10] Hoc est pactum meum quod observabitis inter me
et vos, et semen tuum post te : circumcidetur ex vobis
omne masculinum : [11] et circumcidetis carnem præputii

vestri, ut sit in signum fœderis inter me et vos. [12] Infans
octo dierum circumcidetur in vobis, omne masculinum in
generationibus vestris : tam vernaculus, quam emptitius
circumcidetur, et quicumque non fuerit de stirpe vestra :
[13] eritque pactum meum in carne vestra in fœdus
æternum. [14] Masculus, cujus præputii caro circumcisa non
fuerit, delebitur anima illa de populo suo : quia pactum
meum irritum fecit.

[15] Dixit quoque Deus ad Abraham : Sarai uxorem tuam
non vocabis Sarai, sed Saram. [16] Et benedicam ei, et ex
illa dabo tibi filium cui benedicturus sum : eritque in
nationes, et reges populorum orientur ex eo. [17] Cecidit
Abraham in faciem suam, et risit, dicens in corde suo :
Putasne centenario nascetur filius ? et Sara nonagenaria
pariet ? [18] Dixitque ad Deum : Utinam Ismaël vivat coram
te. [19] Et ait Deus ad Abraham : Sara uxor tua pariet tibi
filium, vocabisque nomen ejus Isaac, et constituam
pactum meum illi in fœdus sempiternum, et semini ejus
post eum. [20] Super Ismaël quoque exaudivi te : ecce,
benedicam ei, et augebo, et multiplicabo eum valde :
duodecim duces generabit, et faciam illum in gentem
magnam. [21] Pactum vero meum statuam ad Isaac, quem
pariet tibi Sara tempore isto in anno altero. [22] Cumque
finitus esset sermo loquentis cum eo, ascendit Deus ab
Abraham.

[23] Tulit autem Abraham Ismaël filium suum, et omnes
vernaculos domus suæ, universosque quos emerat,
cunctos mares ex omnibus viris domus suæ : et circumcidit
carnem præputii eorum statim in ipsa die, sicut
præceperat ei Deus. [24] Abraham nonaginta et novem erat
annorum quando circumcidit carnem præputii sui. [25] Et
Ismaël filius tredecim annos impleverat tempore
circumcisionis suæ. [26] Eadem die circumcisus est
Abraham et Ismaël filius ejus : [27] et omnes viri domus
illius, tam vernaculi, quam emptitii et alienigenæ pariter
circumcisi sunt.

**Cap. 18 1 Apparuit autem ei Dominus in convalle
Mambre sedenti in ostio tabernaculi sui in ipso fervore
diei. 2 Cumque elevasset oculos, apparuerunt ei tres viri
stantes prope eum : quos cum vidisset, cucurrit in
occursum eorum de ostio tabernaculi, et adoravit in
terram. 3 Et dixit : Domine, si inveni gratiam in oculis tuis,
ne transeas servum tuum : 4 sed afferam pauxillum aquæ,
et lavate pedes vestros, et requiescite sub arbore.
5 Ponamque buccellam panis, et confortate cor vestrum :
postea transibitis : idcirco enim declinastis ad servum
vestrum. Qui dixerunt : Fac ut locutus es. 6 Festinavit
Abraham in tabernaculum ad Saram, dixitque ei :
Accelera, tria sata similæ commisce, et fac subcinericios
panes. 7 Ipse vero ad armentum cucurrit, et tulit inde
vitulum tenerrimum et optimum, deditque puero : qui
festinavit et coxit illum. 8 Tulit quoque butyrum et lac, et
vitulum quem coxerat, et posuit coram eis : ipse vero
stabat juxta eos sub arbore.**

**9 Cumque comedissent, dixerunt ad eum : Ubi est Sara
uxor tua ? Ille respondit : Ecce in tabernaculo est. 10 Cui
dixit : Revertens veniam ad te tempore isto, vita comite,
et habebit filium Sara uxor tua. Quo audito, Sara risit post
ostium tabernaculi. 11 Erant autem ambo senes,
provectæque ætatis, et desierant Saræ fieri muliebria.
12 Quæ risit occulte dicens : Postquam consenui, et
dominus meus vetulus est, voluptati operam dabo ?
13 Dixit autem Dominus ad Abraham : Quare risit Sara,
dicens : Num vere paritura sum anus ? 14 Numquid Deo
quidquam est difficile ? juxta condictum revertar ad te
hoc eodem tempore, vita comite, et habebit Sara filium.
15 Negabit Sara, dicens : Non risi, timore perterrita.
Dominus autem : Non est, inquit, ita : sed risisti.**

**16 Cum ergo surrexissent inde viri, direxerunt oculos
contra Sodomam : et Abraham simul gradiebatur,
deducens eos. 17 Dixitque Dominus : Num celare potero**

Abraham quæ gesturus sum : 18 cum futurus sit in gentem
magnam, ac robustissimam, et benedicendæ sint in illo
omnes nationes terræ ? 19 Scio enim quod præcepturus sit
filiis suis, et domui suæ post se ut custodiant viam Domini,
et faciant judicium et justitiam : ut adducat Dominus
propter Abraham omnia quæ locutus est ad eum. 20 Dixit
itaque Dominus : Clamor Sodomorum et Gomorrhæ
multiplicatus est, et peccatum eorum aggravatum est
nimis. 21 Descendam, et videbo utrum clamorem qui venit
ad me, opere compleverint ; an non est ita, ut sciam.
22 Converteruntque se inde, et abierunt Sodomam :
Abraham vero adhuc stabat coram Domino. 23 Et
appropinquans ait : Numquid perdes justum cum impio ?
24 si fuerint quinquaginta justi in civitate, peribunt simul ?
et non parces loco illi propter quinquaginta justos, si
fuerint in eo ? 25 Absit a te ut rem hanc facias, et occidas
justum cum impio, fiatque justus sicut impius, non est hoc
tuum : qui judicas omnem terram, nequaquam facies
judicium hoc. 26 Dixitque Dominus ad eum : Si invenero
Sodomis quinquaginta justos in medio civitatis, dimittam
omni loco propter eos. 27 Respondensque Abraham, ait :
Quia semel cœpi, loquar ad Dominum meum, cum sim
pulvis et cinis. 28 Quid si minus quinquaginta justis
quinque fuerint ? delebis, propter quadraginta quinque,
universam urbem ? Et ait : Non delebo, si invenero ibi
quadraginta quinque. 29 Rursumque locutus est ad eum :
Sin autem quadraginta ibi inventi fuerint, quid facies ?
Ait : Non percutiam propter quadraginta. 30 Ne quæso,
inquit, indigneris, Domine, si loquar : quid si ibi inventi
fuerint triginta ? Respondit : Non faciam, si invenero ibi
triginta. 31 Quia semel, ait, cœpi loquar ad Dominum
meum : quid si ibi inventi fuerint viginti ? Ait : Non
interficiam propter viginti. 32 Obsecro, inquit, ne irascaris,
Domine, si loquar adhuc semel : quid si inventi fuerint ibi
decem ? Et dixit : Non delebo propter decem. 33 Abiitque
Dominus, postquam cessavit loqui ad Abraham : et ille
reversus est in locum suum.

Cap. 19 1 Veneruntque duo angeli Sodomam
vespere, et sedente Lot in foribus civitatis. Qui cum
vidisset eos, surrexit, et ivit obviam eis : adoravitque
pronus in terram, 2 et dixit : Obsecro, domini, declinate in
domum pueri vestri, et manete ibi : lavate pedes vestros,
et mane proficiscemini in viam vestram. Qui dixerunt :
Minime, sed in platea manebimus. 3 Compulit illos oppido
ut diverterent ad eum : ingressisque domum illius fecit
convivium, et coxit azyma, et comederunt. 4 Prius autem
quam irent cubitum, viri civitatis vallaverunt domum a
puero usque ad senem, omnis populus simul.
5 Vocaveruntque Lot, et dixerunt ei : Ubi sunt viri qui
introierunt ad te nocte ? educ illos huc, ut cognoscamus
eos. 6 Egressus ad eos Lot, post tergum occludens ostium,
ait : 7 Nolite, quæso, fratres mei, nolite malum hoc facere.
8 Habeo duas filias, quæ necdum cognoverunt virum :
educam eas ad vos, et abutimini eis sicut vobis placuerit,
dummodo viris istis nihil mali faciatis, quia ingressi sunt
sub umbra culminis mei. 9 At illi dixerunt : Recede illuc. Et
rursus : Ingressus es, inquiunt, ut advena ; numquid ut
judices ? te ergo ipsum magis quam hos affligemus.
Vimque faciebant Lot vehementissime : jamque prope
erat ut effringerent fores. 10 Et ecce miserunt manum viri,
et introduxerunt ad se Lot, clauseruntque ostium : 11 et
eos, qui foris erant, percusserunt cæcitate a minimo
usque ad maximum, ita ut ostium invenire non possent.
12 Dixerunt autem ad Lot : Habes hic quempiam tuorum ?
generum, aut filios, aut filias, omnes, qui tui sunt, educ de
urbe hac : 13 delebimus enim locum istum, eo quod
increverit clamor eorum coram Domino, qui misit nos ut
perdamus illos. 14 Egressus itaque Lot, locutus est ad
generos suos qui accepturi erant filias ejus, et dixit :
Surgite, egredimini de loco isto : quia delebit Dominus
civitatem hanc. Et visus est eis quasi ludens loqui.

15 Cumque esset mane, cogebant eum angeli, dicentes :
Surge, tolle uxorem tuam, et duas filias quas habes : ne et
tu pariter pereas in scelere civitatis. 16 Dissimulante illo,

apprehenderunt manum ejus, et manum uxoris, ac
duarum filiarum ejus, eo quod parceret Dominus illi.
17 Eduxeruntque eum, et posuerunt extra civitatem :
ibique locuti sunt ad eum, dicentes : Salva animam tuam :
noli respicere post tergum, nec stes in omni circa
regione : sed in monte salvum te fac, ne et tu simul
pereas. 18 Dixitque Lot ad eos : Quæso, domine mi, 19 quia
invenit servus tuus gratiam coram te, et magnificasti
misericordiam tuam quam fecisti mecum, ut salvares
animam meam, nec possum in monte salvari, ne forte
apprehendat me malum, et moriar : 20 est civitas hæc
juxta, ad quam possum fugere, parva, et salvabor in ea :
numquid non modica est, et vivet anima mea ? 21 Dixitque
ad eum : Ecce etiam in hoc suscepi preces tuas, ut non
subvertam urbem pro qua locutus es. 22 Festina, et
salvare ibi : quia non potero facere quidquam donec
ingrediaris illuc. Idcirco vocatum est nomen urbis illius
Segor. 23 Sol egressus est super terram, et Lot ingressus
est Segor. 24 Igitur Dominus pluit super Sodomam et
Gomorrham sulphur et ignem a Domino de cælo : 25 et
subvertit civitates has, et omnem circa regionem,
universos habitatores urbium, et cuncta terræ virentia.
26 Respiciensque uxor ejus post se, versa est in statuam
salis. 27 Abraham autem consurgens mane, ubi steterat
prius cum Domino, 28 intuitus est Sodomam et
Gomorrham, et universam terram regionis illius : viditque
ascendentem favillam de terra quasi fornacis fumum.
29 Cum enim subverteret Deus civitates regionis illius,
recordatus Abrahæ, liberavit Lot de subversione urbium
in quibus habitaverat.

30 Ascenditque Lot de Segor, et mansit in monte, duæ
quoque filiæ ejus cum eo (timuerat enim manere in
Segor) et mansit in spelunca ipse, et duæ filiæ ejus cum
eo. 31 Dixitque major ad minorem : Pater noster senex est,
et nullus virorum remansit in terra, qui possit ingredi ad
nos juxta morem universæ terræ. 32 Veni, inebriemus eum
vino, dormiamusque cum eo, ut servare possimus ex patre

nostro semen. [33] Dederunt itaque patri suo bibere vinum
nocte illa. Et ingressa est major, dormivitque cum patre ;
at ille non sensit, nec quando accubuit filia, nec quando
surrexit. [34] Altera quoque die dixit major ad minorem :
Ecce dormivi heri cum patre meo, demus ei bibere vinum
etiam hac nocte, et dormies cum eo, ut salvemus semen
de patre nostro. [35] Dederunt etiam et illa nocte patri suo
bibere vinum, ingressaque minor filia, dormivit cum eo : et
ne tunc quidem sensit quando concubuerit, vel quando
illa surrexerit. [36] Conceperunt ergo duæ filiæ Lot de patre
suo. [37] Peperitque major filium, et vocavit nomen ejus
Moab : ipse est pater Moabitarum usque in præsentem
diem. [38] Minor quoque peperit filium, et vocavit nomen
ejus Ammon, id est, Filius populi mei : ipse est pater
Ammonitarum usque hodie.

Cap. 20 [1] Profectus inde Abraham in terram
australem, habitavit inter Cades et Sur : et peregrinatus
est in Geraris. [2] Dixitque de Sara uxore suo : Soror mea
est. Misit ergo Abimelech rex Geraræ, et tulit eam.
[3] Venit autem Deus ad Abimelech per somnium nocte, et
ait illi : En morieris propter mulierem quam tulisti : habet
enim virum. [4] Abimelech vero non tetigerat eam, et ait :
Domine, num gentem ignorantem et justam interficies ?
[5] nonne ipse dixit mihi : Soror mea est : et ipsa ait : Frater
meus est ? In simplicitate cordis mei, et munditia manuum
mearum feci hoc. [6] Dixitque ad eum Deus : Et ego scio
quod simplici corde feceris : et ideo custodivi te ne
peccares in me, et non dimisi ut tangeres eam. [7] Nunc
ergo redde viro suo uxorem, quia propheta est : et orabit
pro te, et vives : si autem nolueris reddere, scito quod
morte morieris tu, et omnia quæ tua sunt. [8] Statimque de
nocte consurgens Abimelech, vocavit omnes servos suos :
et locutus est universa verba hæc in auribus eorum,
timueruntque omnes viri valde. [9] Vocavit autem
Abimelech etiam Abraham, et dixit ei : Quid fecisti
nobis ? quid peccavimus in te, quia induxisti super me et
super regnum meum peccatum grande ? quæ non

debuisti facere, fecisti nobis. 10 Rursumque expostulans,
ait : Quid vidisti, ut hoc faceres ? 11 Respondit Abraham :
Cogitavi mecum, dicens : Forsitan non est timor Dei in
loco isto : et interficient me propter uxorem meam :
12 alias autem et vere soror mea est, filia patris mei, et
non filia matris meæ, et duxi eam in uxorem. 13 Postquam
autem eduxit me Deus de domo patris mei, dixi ad eam :
Hanc misericordiam facies mecum : in omni loco, ad quem
ingrediemur, dices quod frater tuus sim. 14 Tulit igitur
Abimelech oves et boves, et servos et ancillas, et dedit
Abraham : reddiditque illi Saram uxorem suam, 15 et ait :
Terra coram vobis est, ubicumque tibi placuerit habita.
16 Saræ autem dixit : Ecce mille argenteos dedi fratri tuo,
hoc erit tibi in velamen oculorum ad omnes qui tecum
sunt, et quocumque perrexeris : mementoque te
deprehensam. 17 Orante autem Abraham, sanavit Deus
Abimelech et uxorem, ancillasque ejus, et pepererunt :
18 concluserat enim Dominus omnem vulvam domus
Abimelech propter Saram uxorem Abrahæ.

Cap. 21 1 Visitavit autem Dominus Saram, sicut
promiserat : et implevit quæ locutus est. 2 Concepitque et
peperit filium in senectute sua, tempore quo prædixerat
ei Deus. 3 Vocavitque Abraham nomen filii sui, quem
genuit ei Sara, Isaac : 4 et circumcidit eum octavo die,
sicut præceperat ei Deus, 5 cum centum esset annorum :
hac quippe ætate patris, natus est Isaac. 6 Dixitque Sara :
Risum fecit mihi Deus : quicumque audierit, corridebit
mihi. 7 Rursumque ait : Quis auditurus crederet Abraham
quod Sara lactaret filium, quem peperit et jam seni ?
8 Crevit igitur puer, et ablactatus est : fecitque Abraham
grande convivium in die ablactationis ejus.

9 Cumque vidisset Sara filium Agar Ægyptiæ ludentem
cum Isaac filio suo, dixit ad Abraham : 10 Ejice ancillam
hanc, et filium ejus : non enim erit hæres filius ancillæ
cum filio meo Isaac. 11 Dure accepit hoc Abraham pro filio
suo. 12 Cui dixit Deus : Non tibi videatur asperum super

puero, et super ancilla tua : omnia quæ dixerit tibi Sara,
audi vocem ejus : quia in Isaac vocabitur tibi semen.
13 Sed et filium ancillæ faciam in gentem magnam, quia
semen tuum est. 14 Surrexit itaque Abraham mane, et
tollens panem et utrem aquæ, imposuit scapulæ ejus,
tradiditque puerum, et dimisit eam. Quæ cum abiisset,
errabat in solitudine Bersabee. 15 Cumque consumpta
esset aqua in utre, abjecit puerum subter unam arborum,
quæ ibi erant. 16 Et abiit, seditque e regione procul
quantum potest arcus jacere : dixit enim : Non videbo
morientem puerum : et sedens contra, levavit vocem suam
et flevit. 17 Exaudivit autem Deus vocem pueri : vocavitque
angelus Dei Agar de cælo, dicens : Quid agis Agar ? noli
timere : exaudivit enim Deus vocem pueri de loco in quo
est. 18 Surge, tolle puerum, et tene manum illius : quia in
gentem magnam faciam eum. 19 Aperuitque oculos ejus
Deus : quæ videns puteum aquæ, abiit, et implevit utrem,
deditque puero bibere. 20 Et fuit cum eo : qui crevit, et
moratus est in solitudine, factusque est juvenis
sagittarius. 21 Habitavitque in deserto Pharan, et accepit
illi mater sua uxorem de terra Ægypti.

22 Eodem tempore dixit Abimelech, et Phicol princeps
exercitus ejus, ad Abraham : Deus tecum est in universis
quæ agis. 23 Jura ergo per Deum, ne noceas mihi, et
posteris meis, stirpique meæ : sed juxta misericordiam,
quam feci tibi, facies mihi, et terræ in qua versatus es
advena. 24 Dixitque Abraham : Ego jurabo. 25 Et increpavit
Abimelech propter puteum aquæ quem vi abstulerunt
servi ejus. 26 Responditque Abimelech : Nescivi quis
fecerit hanc rem : sed et tu non indicasti mihi, et ego non
audivi præter hodie. 27 Tulit itaque Abraham oves et
boves, et dedit Abimelech : percusseruntque ambo fœdus.
28 Et statuit Abraham septem agnas gregis seorsum.
29 Cui dixit Abimelech : Quid sibi volunt septem agnæ
istæ, quas stare fecisti seorsum ? 30 At ille : Septem,
inquit, agnas accipies de manu mea : ut sint mihi in
testimonium, quoniam ego fodi puteum istum. 31 Idcirco

vocatus est locus ille Bersabee : quia ibi uterque juravit.
32 Et inierunt fœdus pro puteo juramenti. 33 Surrexit autem
Abimelech, et Phicol princeps exercitus ejus, reversique
sunt in terram Palæstinorum. Abraham vero plantavit
nemus in Bersabee, et invocavit ibi nomen Domini Dei
æterni. 34 Et fuit colonus terræ Palæstinorum diebus
multis.

Cap. 22 1 Quæ postquam gesta sunt, tentavit Deus
Abraham, et dixit ad eum : Abraham, Abraham. At ille
respondit : Adsum. 2 Ait illi : Tolle filium tuum unigenitum,
quem diligis, Isaac, et vade in terram visionis, atque ibi
offeres eum in holocaustum super unum montium quem
monstravero tibi. 3 Igitur Abraham de nocte consurgens,
stravit asinum suum, ducens secum duos juvenes, et Isaac
filium suum : cumque concidisset ligna in holocaustum,
abiit ad locum quem præceperat ei Deus. 4 Die autem
tertio, elevatis oculis, vidit locum procul : 5 dixitque ad
pueros suos : Expectate hic cum asino : ego et puer illuc
usque properantes, postquam adoraverimus, revertemur
ad vos. 6 Tulit quoque ligna holocausti, et imposuit super
Isaac filium suum : ipse vero portabat in manibus ignem
et gladium. Cumque duo pergerent simul, 7 dixit Isaac
patri suo : Pater mi. At ille respondit : Quid vis, fili ? Ecce,
inquit, ignis et ligna : ubi est victima holocausti ? 8 Dixit
autem Abraham : Deus providebit sibi victimam
holocausti, fili mi. Pergebant ergo pariter. 9 Et venerunt
ad locum quem ostenderat ei Deus, in quo ædificavit
altare, et desuper ligna composuit ; cumque alligasset
Isaac filium suum, posuit eum in altare super struem
lignorum. 10 Extenditque manum, et arripuit gladium, ut
immolaret filium suum. 11 Et ecce angelus Domini de cælo
clamavit, dicens : Abraham, Abraham. Qui respondit :
Adsum. 12 Dixitque ei : Non extendas manum tuam super
puerum, neque facias illi quidquam : nunc cognovi quod
times Deum, et non pepercisti unigenito filio tuo propter
me. 13 Levavit Abraham oculos suos, viditque post tergum
arietem inter vepres hærentem cornibus, quem assumens

obtulit holocaustum pro filio. 14 Appellavitque nomen loci
illius, Dominus videt. Unde usque hodie dicitur : In monte
Dominus videbit.

15 Vocavit autem angelus Domini Abraham secundo de
cælo, dicens : 16 Per memetipsum juravi, dicit Dominus :
quia fecisti hanc rem, et non pepercisti filio tuo unigenito
propter me : 17 benedicam tibi, et multiplicabo semen
tuum sicut stellas cæli, et velut arenam quæ est in littore
maris : possidebit semen tuum portas inimicorum suorum,
18 et benedicentur in semine tuo omnes gentes terræ,
quia obedisti voci meæ. 19 Reversus est Abraham ad
pueros suos, abieruntque Bersabee simul, et habitavit ibi.

20 His ita gestis, nuntiatum est Abrahæ quod Melcha
quoque genuisset filios Nachor fratri suo : 21 Hus
primogenitum, et Buz fratrem ejus, et Camuel patrem
Syrorum, 22 et Cased, et Azau, Pheldas quoque et
Jedlaph, 23 ac Bathuel, de quo nata est Rebecca : octo
istos genuit Melcha, Nachor fratri Abrahæ. 24 Concubina
vero illius, nomine Roma, peperit Tabee, et Gaham, et
Thahas, et Maacha.

Cap. 23 1 Vixit autem Sara centum viginti septem
annis. 2 Et mortua est in civitate Arbee, quæ est Hebron,
in terra Chanaan : venitque Abraham ut plangeret et
fleret eam. 3 Cumque surrexisset ab officio funeris,
locutus est ad filios Heth, dicens : 4 Advena sum et
peregrinus apud vos : date mihi jus sepulchri vobiscum, ut
sepeliam mortuum meum. 5 Responderunt filii Heth,
dicentes : 6 Audi nos, domine : princeps Dei es apud nos :
in electis sepulchris nostris sepeli mortuum tuum,
nullusque te prohibere poterit quin in monumento ejus
sepelias mortuum tuum. 7 Surrexit Abraham, et adoravit
populum terræ, filios videlicet Heth : 8 dixitque ad eos : Si
placet animæ vestræ ut sepeliam mortuum meum, audite
me, et intercedite pro me apud Ephron filium Seor : 9 ut
det mihi speluncam duplicem, quam habet in extrema

parte agri sui : pecunia digna tradat eam mihi coram
vobis in possessionem sepulchri. 10 Habitabat autem
Ephron in medio filiorum Heth. Responditque Ephron ad
Abraham, cunctis audientibus qui ingrediebantur portam
civitatis illius, dicens : 11 Nequaquam ita fiat, domine mi,
sed tu magis ausculta quod loquor. Agrum trado tibi, et
speluncam quæ in eo est, præsentibus filiis populi mei ;
sepeli mortuum tuum. 12 Adoravit Abraham coram populo
terræ. 13 Et locutus est ad Ephron circumstante plebe :
Quæso ut audias me : dabo pecuniam pro agro : suscipe
eam, et sic sepeliam mortuum meum in eo.
14 Responditque Ephron : 15 Domine mi, audi me : terra,
quam postulas, quadringentis siclis argenti valet : istud
est pretium inter me et te : sed quantum est hoc ? sepeli
mortuum tuum. 16 Quod cum audisset Abraham, appendit
pecuniam, quam Ephron postulaverat, audientibus filiis
Heth, quadringentos siclos argenti probatæ monetæ
publicæ. 17 Confirmatusque est ager quondam Ephronis,
in quo erat spelunca duplex, respiciens Mambre, tam
ipse, quam spelunca, et omnes arbores ejus in cunctis
terminis ejus per circuitum, 18 Abrahæ in possessionem,
videntibus filiis Heth, et cunctis qui intrabant portam
civitatis illius. 19 Atque ita sepelivit Abraham Saram
uxorem suam in spelunca agri duplici, quæ respiciebat
Mambre. Hæc est Hebron in terra Chanaan. 20 Et
confirmatus est ager, et antrum quod erat in eo, Abrahæ
in possessionem monumenti a filiis Heth.

Cap. 24 1 Erat autem Abraham senex, dierumque
multorum : et Dominus in cunctis benedixerat ei.
2 Dixitque ad servum seniorem domus suæ, qui præerat
omnibus quæ habebat : Pone manum tuam subter femur
meum, 3 ut adjurem te per Dominum Deum cæli et terræ,
ut non accipias uxorem filio meo de filiabus
Chananæorum, inter quos habito : 4 sed ad terram et
cognationem meam proficiscaris et inde accipias uxorem
filio meo Isaac. 5 Respondit servus : Si noluerit mulier
venire mecum in terram hanc, numquid reducere debeo

filium tuum ad locum, de quo egressus es ? 6 Dixitque
Abraham : Cave nequando reducas filium meum illuc.
7 Dominus Deus cæli, qui tulit me de domo patris mei, et
de terra nativitatis meæ, qui locutus est mihi, et juravit
mihi, dicens : Semini tuo dabo terram hanc : ipse mittet
angelum suum coram te, et accipies inde uxorem filio
meo : 8 sin autem mulier noluerit sequi te, non teneberis
juramento : filium meum tantum ne reducas illuc. 9 Posuit
ergo servus manum sub femore Abraham domini sui, et
juravit illi super sermone hoc. 10 Tulitque decem camelos
de grege domini sui, et abiit, ex omnibus bonis ejus
portans secum, profectusque perrexit in Mesopotamiam
ad urbem Nachor. 11 Cumque camelos fecisset
accumbere extra oppidum juxta puteum aquæ vespere,
tempore quo solent mulieres egredi ad hauriendam
aquam, dixit : 12 Domine Deus domini mei Abraham,
occurre, obsecro, mihi hodie, et fac misericordiam cum
domino meo Abraham. 13 Ecce ego sto prope fontem
aquæ, et filiæ habitatorum hujus civitatis egredientur ad
hauriendam aquam. 14 Igitur puella, cui ego dixero :
Inclina hydriam tuam ut bibam : et illa responderit : Bibe,
quin et camelis tuis dabo potum : ipsa est quam
præparasti servo tuo Isaac : et per hoc intelligam quod
feceris misericordiam cum domino meo. 15 Necdum intra
se verba compleverat, et ecce Rebecca egrediebatur,
filia Bathuel, filii Melchæ uxoris Nachor fratris Abraham,
habens hydriam in scapula sua : 16 puella decora nimis,
virgoque pulcherrima, et incognita viro : descenderat
autem ad fontem, et impleverat hydriam, ac revertebatur.
17 Occurritque ei servus, et ait : Pauxillum aquæ mihi ad
bibendum præbe de hydria tua. 18 Quæ respondit : Bibe,
domine mi : celeriterque deposuit hydriam super ulnam
suam, et dedit ei potum. 19 Cumque ille bibisset, adjecit :
Quin et camelis tuis hauriam aquam, donec cuncti bibant.
20 Effundensque hydriam in canalibus, recurrit ad puteum
ut hauriret aquam : et haustam omnibus camelis dedit.
21 Ipse autem contemplabatur eam tacitus, scire volens
utrum prosperum iter suum fecisset Dominus, an non.

22 Postquam autem biberunt cameli, protulit vir inaures
aureas, appendentes siclos duos, et armillas totidem
pondo siclorum decem. 23 Dixitque ad eam : Cujus es
filia ? indica mihi, est in domo patris tui locus ad
manendum ? 24 Quæ respondit : Filia sum Bathuelis, filii
Melchæ, quem peperit ipsi Nachor. 25 Et addidit, dicens :
Palearum quoque et fœni plurimum est apud nos, et locus
spatiosus ad manendum. 26 Inclinavit se homo, et adoravit
Dominum, 27 dicens : Benedictus Dominus Deus domini
mei Abraham, qui non abstulit misericordiam et veritatem
suam a domino meo, et recto itinere me perduxit in
domum fratris domini mei.

28 Cucurrit itaque puella, et nuntiavit in domum matris
suæ omnia quæ audierat. 29 Habebat autem Rebecca
fratrem nomine Laban, qui festinus egressus est ad
hominem, ubi erat fons. 30 Cumque vidisset inaures et
armillas in manibus sororis suæ, et audisset cuncta verba
referentis : Hæc locutus est mihi homo : venit ad virum qui
stabat juxta camelos, et prope fontem aquæ : 31 dixitque
ad eum : Ingredere, benedicte Domini : cur foris stas ?
præparavi domum, et locum camelis. 32 Et introduxit eum
in hospitium : ac destravit camelos, deditque paleas et
fœnum, et aquam ad lavandos pedes ejus, et virorum qui
venerant cum eo. 33 Et appositus est in conspectu ejus
panis. Qui ait : Non comedam, donec loquar sermones
meos. Respondit ei : Loquere. 34 At ille : Servus, inquit,
Abraham sum : 35 et Dominus benedixit domino meo
valde, magnificatusque est : et dedit ei oves et boves,
argentum et aurum, servos et ancillas, camelos et asinos.
36 Et peperit Sara uxor domini mei filium domino meo in
senectute sua, deditque illi omnia quæ habuerat. 37 Et
adjuravit me dominus meus, dicens : Non accipies uxorem
filio meo de filiabus Chananæorum, in quorum terra
habito : 38 sed ad domum patris mei perges, et de
cognatione mea accipies uxorem filio meo. 39 Ego vero
respondi domino meo : Quid si noluerit venire mecum
mulier ? 40 Dominus, ait, in cujus conspectu ambulo, mittet

angelum suum tecum, et diriget viam tuam : accipiesque
uxorem filio meo de cognatione mea, et de domo patris
mei. [41] Innocens eris a maledictione mea, cum veneris ad
propinquos meos, et non dederint tibi. [42] Veni ergo hodie
ad fontem aquæ, et dixi : Domine Deus domini mei
Abraham, si direxisti viam meam, in qua nunc ambulo,
[43] ecce sto juxta fontem aquæ, et virgo, quæ egredietur
ad hauriendam aquam, audierit a me : Da mihi pauxillum
aquæ ad bibendum ex hydria tua : [44] et dixerit mihi : Et tu
bibe, et camelis tuis hauriam : ipsa est mulier, quam
præparavit Dominus filio domini mei. [45] Dumque hæc
tacitus mecum volverem, apparuit Rebecca veniens cum
hydria, quam portabat in scapula : descenditque ad
fontem, et hausit aquam. Et aio ad eam : Da mihi
paululum bibere. [46] Quæ festinans deposuit hydriam de
humero, et dixit mihi : Et tu bibe, et camelis tuis tribuam
potum. Bibi, et adaquavit camelos. [47] Interrogavique eam,
et dixi : Cujus es filia ? Quæ respondit : Filia Bathuelis
sum, filii Nachor, quem peperit ei Melcha. Suspendi
itaque inaures ad ornandam faciem ejus, et armillas
posui in manibus ejus. [48] Pronusque adoravi Dominum,
benedicens Domino Deo domini mei Abraham, qui
perduxit me recto itinere, ut sumerem filiam fratris domini
mei filio ejus. [49] Quam ob rem si facitis misericordiam et
veritatem cum domino meo, indicate mihi : sin autem
aliud placet, et hoc dicite mihi, ut vadam ad dextram, sive
ad sinistram.

[50] Responderuntque Laban et Bathuel : A Domino
egressus est sermo : non possumus extra placitum ejus
quidquam aliud loqui tecum. [51] En Rebecca coram te est,
tolle eam, et proficiscere, et sit uxor filii domini tui, sicut
locutus est Dominus. [52] Quod cum audisset puer Abraham,
procidens adoravit in terram Dominum. [53] Prolatisque
vasis argenteis, et aureis, ac vestibus, dedit ea Rebecca
pro munere : fratribus quoque ejus et matri dona obtulit.
[54] Inito convivio, vescentes pariter et bibentes manserunt
ibi. Surgens autem mane, locutus est puer : Dimitte me, ut

vadam ad dominum meum. 55 Responderuntque fratres
ejus et mater : Maneat puella saltem decem dies apud
nos, et postea proficiscetur. 56 Nolite, ait, me retinere,
quia Dominus direxit viam meam : dimittite me ut pergam
ad dominum meum. 57 Et dixerunt : Vocemus puellam, et
quæramus ipsius voluntatem. 58 Cumque vocata venisset,
sciscitati sunt : Vis ire cum homine isto ? Quæ ait : Vadam.
59 Dimiserunt ergo eam, et nutricem illius, servumque
Abraham, et comites ejus, 60 imprecantes prospera sorori
suæ, atque dicentes : Soror nostra es, crescas in mille
millia, et possideat semen tuum portas inimicorum
suorum. 61 Igitur Rebecca et puellæ illius, ascensis
camelis, secutæ sunt virum : qui festinus revertebatur ad
dominum suum. 62 Eo autem tempore deambulabat Isaac
per viam quæ ducit ad puteum, cujus nomen est Viventis
et videntis : habitabat enim in terra australi : 63 et
egressus fuerat ad meditandum in agro, inclinata jam
die : cumque elevasset oculos, vidit camelos venientes
procul. 64 Rebecca quoque, conspecto Isaac, descendit de
camelo, 65 et ait ad puerum : Quis est ille homo qui venit
per agrum in occursum nobis ? Dixitque ei : Ipse est
dominus meus. At illa tollens cito pallium, operuit se.
66 Servus autem cuncta, quæ gesserat, narravit Isaac.
67 Qui introduxit eam in tabernaculum Saræ matris suæ,
et accepit eam uxorem : et in tantum dilexit eam, ut
dolorem, qui ex morte matris ejus acciderat, temperaret.

Cap. 25 1 Abraham vero aliam duxit uxorem nomine
Ceturam : 2 quæ peperit ei Zamran et Jecsan, et Madam,
et Madian, et Jesboc, et Sue. 3 Jecsan quoque genuit
Saba et Dadan. Filii Dadan fuerunt Assurim, et Latusim, et
Loomin. 4 At vero ex Madian ortus est Epha, et Opher, et
Henoch, et Abida, et Eldaa : omnes hi filii Ceturæ.
5 Deditque Abraham cuncta quæ possederat, Isaac :
6 filiis autem concubinarum largitus est munera, et
separavit eos ab Isaac filio suo, dum adhuc ipse viveret,
ad plagam orientalem. 7 Fuerunt autem dies vitæ
Abrahæ, centum septuaginta quinque anni. 8 Et deficiens

**mortuus est in senectute bona, provectæque ætatis et
plenus dierum : congregatusque est ad populum suum.
9 Et sepelierunt eum Isaac et Ismaël filii sui in spelunca
duplici, quæ sita est in agro Ephron filii Seor Hethæi, e
regione Mambre, 10 quem emerat a filiis Heth : ibi
sepultus est ipse, et Sara uxor ejus. 11 Et post obitum illius
benedixit Deus Isaac filio ejus, qui habitabat juxta
puteum nomine Viventis et videntis.**

**12 Hæ sunt generationes Ismaël filii Abrahæ, quem
peperit ei Agar Ægyptia, famula Saræ : et 13 hæc nomina
filiorum ejus in vocabulis et generationibus suis.
Primogenitus Ismaëlis Nabaioth, deinde Cedar, et
Adbeel, et Mabsam, 14 Masma quoque, et Duma, et
Massa, 15 Hadar, et Thema, et Jethur, et Naphis, et
Cedma. 16 Isti sunt filii Ismaëlis : et hæc nomina per
castella et oppida eorum, duodecim principes tribuum
suarum. 17 Et facti sunt anni vitæ Ismaëlis centum triginta
septem, deficiensque mortuus est, et appositus ad
populum suum. 18 Habitavit autem ab Hevila usque Sur,
quæ respicit Ægyptum introëuntibus Assyrios ; coram
cunctis fratribus suis obiit.**

**19 Hæ quoque sunt generationes Isaac filii Abraham :
Abraham genuit Isaac : 20 qui cum quadraginta esset
annorum, duxit uxorem Rebeccam filiam Bathuelis Syri de
Mesopotamia, sororem Laban. 21 Deprecatusque est Isaac
Dominum pro uxore sua, eo quod esset sterilis : qui
exaudivit eum, et dedit conceptum Rebeccæ. 22 Sed
collidebantur in utero ejus parvuli ; quæ ait : Si sic mihi
futurum erat, quid necesse fuit concipere ? perrexitque ut
consuleret Dominum. 23 Qui respondens ait :
Duæ gentes sunt in utero tuo,
et duo populi ex ventre tuo dividentur,
populusque populum superabit,
et major serviet minori.
24 Jam tempus pariendi advenerat, et ecce gemini in
utero ejus reperti sunt. 25 Qui prior egressus est, rufus**

erat, et totus in morem pellis hispidus : vocatumque est
nomen ejus Esau. Protinus alter egrediens, plantam fratris
tenebat manu : et idcirco appellavit eum Jacob.
26 Sexagenarius erat Isaac quando nati sunt ei parvuli.
27 Quibus adultis, factus est Esau vir gnarus venandi, et
homo agricola : Jacob autem vir simplex habitabat in
tabernaculis. 28 Isaac amabat Esau, eo quod de
venationibus illius vesceretur : et Rebecca diligebat
Jacob. 29 Coxit autem Jacob pulmentum : ad quem cum
venisset Esau de agro lassus, 30 ait : Da mihi de coctione
hac rufa, quia oppido lassus sum. Quam ob causam
vocatum est nomen ejus Edom. 31 Cui dixit Jacob : Vende
mihi primogenita tua. 32 Ille respondit : En morior, quid
mihi proderunt primogenita ? 33 Ait Jacob : Jura ergo mihi.
Juravit ei Esau et vendidit primogenita. 34 Et sic, accepto
pane et lentis edulio, comedit et bibit, et abiit,
parvipendens quod primogenita vendidisset.

Cap. 26 1 Orta autem fame super terram post eam
sterilitatem, quæ acciderat in diebus Abraham, abiit
Isaac ad Abimelech regem Palæstinorum in Gerara.
2 Apparuitque ei Dominus, et ait : Ne descendas in
Ægyptum, sed quiesce in terra quam dixero tibi, 3 et
peregrinare in ea : eroque tecum, et benedicam tibi : tibi
enim et semini tuo dabo universas regiones has,
complens juramentum quod spopondi Abraham patri tuo.
4 Et multiplicabo semen tuum sicut stellas cæli : daboque
posteris tuis universas regiones has : et benedicentur in
semine tuo omnes gentes terræ, 5 eo quod obedierit
Abraham voci meæ, et custodierit præcepta et mandata
mea, et cæremonias legesque servaverit. 6 Mansit itaque
Isaac in Geraris.

7 Qui cum interrogaretur a viris loci illius super uxore sua,
respondit : Soror mea est : timuerat enim confiteri quod
sibi esset sociata conjugio, reputans ne forte interficerent
eum propter illius pulchritudinem. 8 Cumque
pertransissent dies plurimi, et ibidem moraretur,

prospiciens Abimelech rex Palæstinorum per fenestram,
vidit eum jocantem cum Rebecca uxore sua. 9 Et accersito
eo, ait : Perspicuum est quod uxor tua sit : cur mentitus es
eam sororem tuam esse ? Respondit : Timui ne morerer
propter eam. 10 Dixitque Abimelech : Quare imposuisti
nobis ? potuit coire quispiam de populo cum uxore tua, et
induxeras super nos grande peccatum. Præcepitque omni
populo, dicens : 11 Qui tetigerit hominis hujus uxorem,
morte morietur.

12 Sevit autem Isaac in terra illa, et invenit in ipso anno
centuplum : benedixitque ei Dominus. 13 Et locupletatus
est homo, et ibat proficiens atque succrescens, donec
magnus vehementer effectus est : 14 habuit quoque
possessiones ovium et armentorum, et familiæ plurimum.
Ob hoc invidentes ei Palæstini, 15 omnes puteos, quos
foderant servi patris illius Abraham, illo tempore
obstruxerunt, implentes humo : 16 in tantum, ut ipse
Abimelech diceret ad Isaac : Recede a nobis, quoniam
potentior nobis factus es valde. 17 Et ille discedens, ut
veniret ad torrentem Geraræ, habitaretque ibi, 18 rursum
fodit alios puteos, quos foderant servi patris sui Abraham,
et quos, illo mortuo, olim obstruxerant Philisthiim :
appellavitque eos eisdem nominibus quibus ante pater
vocaverat. 19 Foderuntque in torrente, et repererunt
aquam vivam. 20 Sed et ibi jurgium fuit pastorum Geraræ
adversus pastores Isaac, dicentium : Nostra est aqua,
quam ob rem nomen putei ex eo, quod acciderat, vocavit
Calumniam. 21 Foderunt autem et alium : et pro illo
quoque rixati sunt, appellavitque eum Inimicitias.
22 Profectus inde fodit alium puteum, pro quo non
contenderunt : itaque vocavit nomen ejus Latitudo,
dicens : Nunc dilatavit nos Dominus, et fecit crescere
super terram.

23 Ascendit autem ex illo loco in Bersabee, 24 ubi apparuit
ei Dominus in ipsa nocte, dicens : Ego sum Deus Abraham
patris tui : noli timere, quia ego tecum sum : benedicam

tibi, et multiplicabo semen tuum propter servum meum
Abraham. 25 Itaque ædificavit ibi altare : et invocato
nomine Domini, extendit tabernaculum, præcepitque
servis suis ut foderunt puteum. 26 Ad quem locum cum
venissent de Geraris Abimelech, et Ochozath amicus
illius, et Phicol dux militum, 27 locutus est eis Isaac : Quid
venistis ad me, hominem quem odistis, et expulistis a
vobis ? 28 Qui responderunt : Vidimus tecum esse
Dominum, et idcirco nos diximus : Sit juramentum inter
nos, et ineamus fœdus, 29 ut non facias nobis quidquam
mali, sicut et nos nihil tuorum attigimus, nec fecimus quod
te læderet : sed cum pace dimisimus auctum
benedictione Domini. 30 Fecit ergo eis convivium, et post
cibum et potum 31 surgentes mane, juraverunt sibi mutuo :
dimisitque eos Isaac pacifice in locum suum. 32 Ecce
autem venerunt in ipso die servi Isaac annuntiantes ei de
puteo, quem foderant, atque dicentes : Invenimus aquam.
33 Unde appellavit eum Abundantiam : et nomen urbi
impositum est Bersabee, usque in præsentem diem.
34 Esau vero quadragenarius duxit uxores, Judith filiam
Beeri Hethæi, et Basemath filiam Elon ejusdem loci :
35 quæ ambæ offenderant animum Isaac et Rebeccæ.

Cap. 27 1 Senuit autem Isaac, et caligaverunt oculi
ejus, et videre non poterat : vocavitque Esau filium suum
majorem, et dixit ei : Fili mi ? Qui respondit : Adsum. 2 Cui
pater : Vides, inquit, quod senuerim, et ignorem diem
mortis meæ. 3 Sume arma tua, pharetram, et arcum, et
egredere foras : cumque venatu aliquid apprehenderis,
4 fac mihi inde pulmentum sicut velle me nosti, et affer ut
comedam : et benedicat tibi anima mea antequam
moriar. 5 Quod cum audisset Rebecca, et ille abiisset in
agrum ut jussionem patris impleret, 6 dixit filio suo Jacob :
Audivi patrem tuum loquentem cum Esau fratre tuo, et
dicentem ei : 7 Affer mihi de venatione tua, et fac cibos ut
comedam, et benedicam tibi coram Domino antequam
moriar. 8 Nunc ergo, fili mi, acquiesce consiliis meis : 9 et
pergens ad gregem, affer mihi duos hædos optimos, ut

faciam ex eis escas patri tuo, quibus libenter vescitur :
10 quas cum intuleris, et comederit, benedicat tibi
priusquam moriatur. 11 Cui ille respondit : Nosti quod
Esau frater meus homo pilosus sit, et ego lenis : 12 si
attrectaverit me pater meus, et senserit, timeo ne putet
me sibi voluisse illudere, et inducam super me
maledictionem pro benedictione. 13 Ad quem mater : In
me sit, ait, ista maledictio, fili mi : tantum audi vocem
meam, et pergens, affer quæ dixi. 14 Abiit, et attulit,
deditque matri. Paravit illa cibos, sicut velle noverat
patrem illius. 15 Et vestibus Esau valde bonis, quas apud
se habebat domi, induit eum : 16 pelliculasque hædorum
circumdedit manibus, et colli nuda protexit : 17 deditque
pulmentum, et panes, quos coxerat, tradidit. 18 Quibus
illatis, dixit : Pater mi ? At ille respondit : Audio. Quis es
tu, fili mi ? 19 Dixitque Jacob : Ego sum primogenitus tuus
Esau : feci sicut præcepisti mihi : surge, sede, et comede
de venatione mea, ut benedicat mihi anima tua.
20 Rursumque Isaac ad filium suum : Quomodo, inquit, tam
cito invenire potuisti, fili mi ? Qui respondit : Voluntas Dei
fuit ut cito occurreret mihi quod volebam. 21 Dixitque
Isaac : Accede huc, ut tangam te, fili mi, et probem utrum
tu sis filius meus Esau, an non. 22 Accessit ille ad patrem,
et palpato eo, dixit Isaac : Vox quidem, vox Jacob est :
sed manus, manus sunt Esau. 23 Et non cognovit eum, quia
pilosæ manus similitudinem majoris expresserant.
Benedicens ergo illi, 24 ait : Tu es filius meus Esau ?
Respondit : Ego sum. 25 At ille : Affer mihi, inquit, cibos de
venatione tua, fili mi, ut benedicat tibi anima mea. Quos
cum oblatos comedisset, obtulit ei etiam vinum. Quo
hausto, 26 dixit ad eum : Accede ad me, et da mihi
osculum, fili mi. 27 Accessit, et osculatus est eum.
Statimque ut sensit vestimentorum illius fragrantiam,
benedicens illi, ait :
Ecce odor filii mei
sicut odor agri pleni,
cui benedixit Dominus.
28 Det tibi Deus de rore cæli

et de pinguedine terræ
abundantiam frumenti et vini.
29 Et serviant tibi populi,
et adorent te tribus :
esto dominus fratrum tuorum,
et incurventur ante te filii matris tuæ :
qui maledixerit tibi, sit ille maledictus,
et qui benedixerit tibi, benedictionibus repleatur.

30 Vix Isaac sermonem impleverat, et egresso Jacob foras,
venit Esau, 31 coctosque de venatione cibos intulit patri,
dicens : Surge, pater mi, et comede de venatione filii tui,
ut benedicat mihi anima tua. 32 Dixitque illi Isaac : Quis
enim es tu ? Qui respondit : Ego sum filius tuus
primogenitus Esau. 33 Expavit Isaac stupore vehementi : et
ultra quam credi potest admirans, ait : Quis igitur ille est
qui dudum captam venationem attulit mihi, et comedi ex
omnibus priusquam tu venires ; benedixique ei, et erit
benedictus ? 34 Auditis Esau sermonibus patris, irrugiit
clamore magno : et consternatus, ait : Benedic etiam et
mihi, pater mi. 35 Qui ait : Venit germanus tuus
fraudulenter, et accepit benedictionem tuam. 36 At ille
subjunxit : Juste vocatum est nomen ejus Jacob :
supplantavit enim me en altera vice : primogenita mea
ante tulit, et nunc secundo surripuit benedictionem
meam. Rursumque ad patrem : Numquid non reservasti,
ait, et mihi benedictionem ? 37 Respondit Isaac : Dominum
tuum illum constitui, et omnes fratres ejus servituti illius
subjugavi ; frumento et vino stabilivi eum : et tibi post
hæc, fili mi, ultra quid faciam ? 38 Cui Esau : Num unam,
inquit, tantum benedictionem habes, pater ? mihi quoque
obsecro ut benedicas. Cumque ejulatu magno fleret,
39 motus Isaac, dixit ad eum :
In pinguedine terræ,
et in rore cæli desuper, 40 erit benedictio tua.
Vives in gladio, et fratri tuo servies :

tempusque veniet, cum excutias et solvas jugum ejus de
cervicibus tuis.

41 Oderat ergo semper Esau Jacob pro benedictione qua
benedixerat ei pater : dixitque in corde suo : Venient dies
luctus patris mei, et occidam Jacob fratrem meum.
42 Nuntiata sunt hæc Rebeccæ : quæ mittens et vocans
Jacob filium suum, dixit ad eum : Ecce Esau frater tuus
minatur ut occidat te. 43 Nunc ergo, fili mi, audi vocem
meam, et consurgens fuge ad Laban fratrem meum in
Haran : 44 habitabisque cum eo dies paucos, donec
requiescat furor fratris tui, 45 et cesset indignatio ejus,
obliviscaturque eorum quæ fecisti in eum : postea mittam,
et adducam te inde huc : cur utroque orbabor filio in uno
die ? 46 Dixitque Rebecca ad Isaac : Tædet me vitæ meæ
propter filias Heth : si acceperit Jacob uxorem de stirpe
hujus terræ, nolo vivere.

Cap. 28 1 Vocavit itaque Isaac Jacob, et benedixit
eum, præcepitque ei dicens : Noli accipere conjugem de
genere Chanaan : 2 sed vade, et proficiscere in
Mesopotamiam Syriæ, ad domum Bathuel patris matris
tuæ, et accipe tibi inde uxorem de filiabus Laban avunculi
tui. 3 Deus autem omnipotens benedicat tibi, et crescere
te faciat, atque multiplicet, ut sis in turbas populorum.
4 Et det tibi benedictiones Abrahæ, et semini tuo post te :
ut possideas terram peregrinationis tuæ, quam pollicitus
est avo tuo. 5 Cumque dimisisset eum Isaac, profectus
venit in Mesopotamiam Syriæ ad Laban filium Bathuel
Syri, fratrem Rebeccæ matris suæ. 6 Videns autem Esau
quod benedixisset pater suus Jacob, et misisset eum in
Mesopotamiam Syriæ, ut inde uxorem duceret ; et quod
post benedictionem præcepisset ei, dicens : Non accipies
uxorem de filiabus Chanaan : 7 quodque obediens Jacob
parentibus suis isset in Syriam : 8 probans quoque quod
non libenter aspiceret filias Chanaan pater suus : 9 ivit ad
Ismaëlem, et duxit uxorem absque iis, quas prius

habebat, Maheleth filiam Ismaël filii Abraham, sororem Nabaioth.

10 Igitur egressus Jacob de Bersabee, pergebat Haran.
11 Cumque venisset ad quemdam locum, et vellet in eo
requiescere post solis occubitum, tulit de lapidibus qui
jacebant, et supponens capiti suo, dormivit in eodem
loco. 12 Viditque in somnis scalam stantem super terram,
et cacumen illius tangens cælum : angelos quoque Dei
ascendentes et descendentes per eam, 13 et Dominum
innixum scalæ dicentem sibi : Ego sum Dominus Deus
Abraham patris tui, et Deus Isaac : terram, in qua dormis,
tibi dabo et semini tuo. 14 Eritque semen tuum quasi
pulvis terræ : dilataberis ad occidentem, et orientem, et
septentrionem, et meridiem : et benedicentur in te et in
semine tuo cunctæ tribus terræ. 15 Et ero custos tuus
quocumque perrexeris, et reducam te in terram hanc :
nec dimittam nisi complevero universa quæ dixi.
16 Cumque evigilasset Jacob de somno, ait : Vere Dominus
est in loco isto, et ego nesciebam. 17 Pavensque, Quam
terribilis est, inquit, locus iste ! non est hic aliud nisi
domus Dei, et porta cæli. 18 Surgens ergo Jacob mane,
tulit lapidem quem supposuerat capiti suo, et erexit in
titulum, fundens oleum desuper. 19 Appellavitque nomen
urbis Bethel, quæ prius Luza vocabatur. 20 Vovit etiam
votum, dicens : Si fuerit Deus mecum, et custodierit me in
via, per quam ego ambulo, et dederit mihi panem ad
vescendum, et vestimentum ad induendum,
21 reversusque fuero prospere ad domum patris mei : erit
mihi Dominus in Deum, 22 et lapis iste, quem erexi in
titulum, vocabitur Domus Dei : cunctorumque quæ dederis
mihi, decimas offeram tibi.

Cap. 29 1 Profectus ergo Jacob venit in terram
orientalem. 2 Et vidit puteum in agro, tres quoque greges
ovium accubantes juxta eum : nam ex illo adaquabantur
pecora, et os ejus grandi lapide claudebatur. 3 Morisque
erat ut cunctis ovibus congregatis devolverent lapidem, et

refectis gregibus rursum super os putei ponerent.
4 Dixitque ad pastores : Fratres, unde estis ? Qui
responderunt : De Haran. 5 Quos interrogans, Numquid,
ait, nostis Laban filium Nachor ? Dixerunt : Novimus.
6 Sanusne est ? inquit. Valet, inquiunt : et ecce Rachel filia
ejus venit cum grege suo. 7 Dixitque Jacob : Adhuc
multum diei superest, nec est tempus ut reducantur ad
caulas greges : date ante potum ovibus, et sic eas ad
pastum reducite. 8 Qui responderunt : Non possumus,
donec omnia pecora congregentur, et amoveamus
lapidem de ore putei, ut adaquemus greges. 9 Adhuc
loquebantur, et ecce Rachel veniebat cum ovibus patris
sui : nam gregem ipsa pascebat. 10 Quam cum vidisset
Jacob, et sciret consobrinam suam, ovesque Laban
avunculi sui, amovit lapidem quo puteus claudebatur.
11 Et adaquato grege, osculatus est eam : et elevata voce
flevit, 12 et indicavit ei quod frater esset patris sui, et
filius Rebeccæ : at illa festinans nuntiavit patri suo. 13 Qui
cum audisset venisse Jacob filium sororis suæ, cucurrit
obviam ei : complexusque eum, et in oscula ruens, duxit in
domum suam. Auditis autem causis itineris, 14 respondit :
Os meum es, et caro mea. Et postquam impleti sunt dies
mensis unius, 15 dixit ei : Num quia frater meus es, gratis
servies mihi ? dic quid mercedis accipias.

16 Habebat vero duas filias : nomen majoris Lia, minor
vero appellabatur Rachel. 17 Sed Lia lippis erat oculis :
Rachel decora facie, et venusto aspectu. 18 Quam diligens
Jacob, ait : Serviam tibi pro Rachel filia tua minore,
septem annis. 19 Respondit Laban : Melius est ut tibi eam
dem quam alteri viro : mane apud me. 20 Servivit ergo
Jacob pro Rachel septem annis : et videbantur illi pauci
dies præ amoris magnitudine. 21 Dixitque ad Laban : Da
mihi uxorem meam : quia jam tempus impletum est, ut
ingrediar ad illam. 22 Qui vocatis multis amicorum turbis
ad convivium, fecit nuptias. 23 Et vespere Liam filiam suam
introduxit ad eum, 24 dans ancillam filiæ, Zelpham
nomine. Ad quam cum ex more Jacob fuisset ingressus,

facto mane vidit Liam : 25 et dixit ad socerum suum : Quid
est quod facere voluisti ? nonne pro Rachel servivi tibi ?
quare imposuisti mihi ? 26 Respondit Laban : Non est in
loco nostro consuetudinis, ut minores ante tradamus ad
nuptias. 27 Imple hebdomadam dierum hujus copulæ : et
hanc quoque dabo tibi pro opere quo serviturus es mihi
septem annis aliis. 28 Acquievit placito : et hebdomada
transacta, Rachel duxit uxorem : 29 cui pater servam
Balam tradiderat. 30 Tandemque potitus optatis nuptiis,
amorem sequentis priori prætulit, serviens apud eum
septem annis aliis.

31 Videns autem Dominus quod despiceret Liam, aperuit
vulvam ejus, sorore sterili permanente. 32 Quæ
conceptum genuit filium, vocavitque nomen ejus Ruben,
dicens : Vidit Dominus humilitatem meam : nunc amabit
me vir meus. 33 Rursumque concepit et peperit filium, et
ait : Quoniam audivit me Dominus haberi contemptui,
dedit etiam istum mihi ; vocavitque nomen ejus Simeon.
34 Concepitque tertio, et genuit alium filium : dixitque :
Nunc quoque copulabitur mihi maritus meus : eo quod
pepererim ei tres filios : et idcirco appellavit nomen ejus
Levi. 35 Quarto concepit, et peperit filium, et ait : Modo
confitebor Domino, et ob hoc vocavit eum Judam :
cessavitque parere.

Cap. 30 1 Cernens autem Rachel quod infecunda
esset, invidit sorori suæ, et ait marito suo : Da mihi
liberos, alioquin moriar. 2 Cui iratus respondit Jacob :
Num pro Deo ego sum, qui privavit te fructu ventris tui ?
3 At illa : Habeo, inquit, famulam Balam : ingredere ad
illam, ut pariat super genua mea, et habeam ex illa filios.
4 Deditque illi Balam in conjugium : quæ, 5 ingresso ad se
viro, concepit, et peperit filium. 6 Dixitque Rachel :
Judicavit mihi Dominus, et exaudivit vocem meam, dans
mihi filium, et idcirco appellavit nomen ejus Dan.
7 Rursumque Bala concipiens, peperit alterum, 8 pro quo
ait Rachel : Comparavit me Deus cum sorore mea, et

invalui : vocavitque eum Nephthali. 9 Sentiens Lia quod
parere desiisset, Zelpham ancillam suam marito tradidit.
10 Qua post conceptum edente filium, 11 dixit : Feliciter, et
idcirco vocavit nomen ejus Gad. 12 Peperit quoque Zelpha
alterum. 13 Dixitque Lia : Hoc pro beatitudine mea :
beatam quippe me dicent mulieres : propterea appellavit
eum Aser. 14 Egressus autem Ruben tempore messis
triticeæ in agrum, reperit mandragoras, quas matri Liæ
detulit. Dixitque Rachel : Da mihi partem de mandragoris
filii tui. 15 Illa respondit : Parumne tibi videtur quod
præripueris maritum mihi, nisi etiam mandragoras filii
mei tuleris ? Ait Rachel : Dormiat tecum hac nocte pro
mandragoris filii tui. 16 Redeuntique ad vesperam Jacob
de agro, egressa est in occursum ejus Lia, et Ad me,
inquit, intrabis : quia mercede conduxi te pro
mandragoris filii mei. Dormivitque cum ea nocte illa. 17 Et
exaudivit Deus preces ejus, concepitque et peperit filium
quintum, 18 et ait : Dedit Deus mercedem mihi, quia dedi
ancillam meam viro meo : appellavitque nomen ejus
Issachar. 19 Rursum Lia concipiens, peperit sextum filium,
20 et ait : Dotavit me Deus dote bona : etiam hac vice
mecum erit maritus meus, eo quod genuerim ei sex filios :
et idcirco appellavit nomen ejus Zabulon. 21 Post quem
peperit filiam, nomine Dinam. 22 Recordatus quoque
Dominus Rachelis, exaudivit eam, et aperuit vulvam ejus.
23 Quæ concepit, et peperit filium, dicens : Abstulit Deus
opprobrium meum. 24 Et vocavit nomen ejus Joseph,
dicens : Addat mihi Dominus filium alterum. 25 Nato
autem Joseph, dixit Jacob socero suo : Dimitte me ut
revertar in patriam, et ad terram meam. 26 Da mihi
uxores, et liberos meos, pro quibus servivi tibi, ut abeam :
tu nosti servitutem qua servivi tibi.

27 Ait illi Laban : Inveniam gratiam in conspectu tuo,
experimento didici, quia benedixerit mihi Deus propter
te : 28 constitue mercedem tuam quam dem tibi. 29 At ille
respondit : Tu nosti quomodo servierim tibi, et quanta in
manibus meis fuerit possessio tua. 30 Modicum habuisti

antequam venirem ad te, et nunc dives effectus es :
benedixitque tibi Dominus ad introitum meum. Justum est
igitur ut aliquando provideam etiam domui meæ.
31 Dixitque Laban : Quid tibi dabo ? At ille ait : Nihil volo :
sed si feceris quod postulo, iterum pascam, et custodiam
pecora tua. 32 Gyra omnes greges tuos, et separa cunctas
oves varias, et sparso vellere ; quodcumque furvum, et
maculosum, variumque fuerit, tam in ovibus quam in
capris, erit merces mea. 33 Respondebitque mihi cras
justitia mea, quando placiti tempus advenerit coram te :
et omnia quæ non fuerint varia, et maculosa, et furva, tam
in ovibus quam in capris, furti me arguent. 34 Dixitque
Laban : Gratum habeo quod petis. 35 Et separavit in die
illa capras, et oves, et hircos, et arietes varios, atque
maculosos : cunctum autem gregem unicolorem, id est
albi et nigri velleris, tradidit in manu filiorum suorum. 36 Et
posuit spatium itineris trium dierum inter se et generum,
qui pascebat reliquos greges ejus. 37 Tollens ergo Jacob
virgas populeas virides, et amygdalinas, et ex platanis, ex
parte decorticavit eas : detractisque corticibus, in his,
quæ spoliata fuerant, candor apparuit : illa vero quæ
integra fuerant, viridia permanserunt : atque in hunc
modum color effectus est varius. 38 Posuitque eas in
canalibus, ubi effundebatur aqua : ut cum venissent
greges ad bibendum, ante oculos haberent virgas, et in
aspectu earum conciperent. 39 Factumque est ut in ipso
calore coitus, oves intuerentur virgas, et parerent
maculosa, et varia, et diverso colore respersa.
40 Divisitque gregem Jacob, et posuit virgas in canalibus
ante oculos arietum : erant autem alba et nigra quæque,
Laban ; cetera vero, Jacob, separatis inter se gregibus.
41 Igitur quando primo tempore ascendebantur oves,
ponebat Jacob virgas in canalibus aquarum ante oculos
arietum et ovium, ut in earum contemplatione
conciperent : 42 quando vero serotina admissura erat, et
conceptus extremus, non ponebat eas. Factaque sunt ea
quæ erant serotina, Laban : et quæ primi temporis, Jacob.

43 Ditatusque est homo ultra modum, et habuit greges
multos, ancillas et servos, camelos et asinos.

Cap. 31 1 Postquam autem audivit verba filiorum
Laban dicentium : Tulit Jacob omnia quæ fuerunt patris
nostri, et de illius facultate ditatus, factus est inclytus :
2 animadvertit quoque faciem Laban, quod non esset erga
se sicut heri et nudiustertius, 3 maxime dicente sibi
Domino : Revertere in terram patrum tuorum, et ad
generationem tuam, eroque tecum. 4 Misit, et vocavit
Rachel et Liam in agrum, ubi pascebat greges, 5 dixitque
eis : Video faciem patris vestri quod non sit erga me sicut
heri et nudiustertius : Deus autem patris mei fuit mecum.
6 Et ipsæ nostis quod totis viribus meis servierim patri
vestro. 7 Sed et pater vester circumvenit me et mutavit
mercedem meam decem vicibus : et tamen non dimisit
eum Deus ut noceret mihi. 8 Si quando dixit : Variæ erunt
mercedes tuæ : pariebant omnes oves varios fœtus ;
quando vero e contrario, ait : Alba quæque accipies pro
mercede : omnes greges alba pepererunt. 9 Tulitque Deus
substantiam patris vestri, et dedit mihi. 10 Postquam enim
conceptus ovium tempus advenerat, levavi oculos meos,
et vidi in somnis ascendentes mares super feminas, varios
et maculosos, et diversorum colorum. 11 Dixitque angelus
Dei ad me in somnis : Jacob ? Et ego respondi : Adsum.
12 Qui ait : Leva oculos tuos, et vide universos masculos
ascendentes super feminas, varios, maculosos, atque
respersos. Vidi enim omnia quæ fecit tibi Laban. 13 Ego
sum Deus Bethel, ubi unxisti lapidem, et votum vovisti
mihi. Nunc ergo surge, et egredere de terra hac,
revertens in terram nativitatis tuæ. 14 Responderuntque
Rachel et Lia : Numquid habemus residui quidquam in
facultatibus et hæreditate domus patris nostri ? 15 nonne
quasi alienas reputavit nos, et vendidit, comeditque
pretium nostrum ? 16 Sed Deus tulit opes patris nostri, et
eas tradidit nobis, ac filiis nostris : unde omnia quæ
præcepit tibi Deus, fac. 17 Surrexit itaque Jacob, et
impositis liberis ac conjugibus suis super camelos, abiit.

18 Tulitque omnem substantiam suam, et greges, et
quidquid in Mesopotamia acquisierat, pergens ad Isaac
patrem suum in terram Chanaan.

19 Eo tempore ierat Laban ad tondendas oves, et Rachel
furata est idola patris sui. 20 Noluitque Jacob confiteri
socero suo quod fugeret. 21 Cumque abiisset tam ipse
quam omnia quæ juris sui erant, et amne transmisso
pergeret contra montem Galaad, 22 nuntiatum est Laban
die tertio quod fugeret Jacob. 23 Qui, assumptis fratribus
suis, persecutus est eum diebus septem : et comprehendit
eum in monte Galaad. 24 Viditque in somnis dicentem sibi
Deum : Cave ne quidquam aspere loquaris contra Jacob.
25 Jamque Jacob extenderat in monte tabernaculum :
cumque ille consecutus fuisset eum cum fratribus suis, in
eodem monte Galaad fixit tentorium. 26 Et dixit ad Jacob :
Quare ita egisti, ut clam me abigeres filias meas quasi
captivas gladio ? 27 cur ignorante me fugere voluisti, nec
indicare mihi, ut prosequerer te cum gaudio, et canticis,
et tympanis, et citharis ? 28 Non es passus ut oscularer
filios meos et filias : stulte operatus es : et nunc quidem
29 valet manus mea reddere tibi malum : sed Deus patris
vestri heri dixit mihi : Cave ne loquaris contra Jacob
quidquam durius. 30 Esto, ad tuos ire cupiebas, et
desiderio erat tibi domus patris tui : cur furatus es deos
meos ? 31 Respondit Jacob : Quod inscio te profectus sum,
timui ne violenter auferres filias tuas. 32 Quod autem furti
me arguis : apud quemcumque inveneris deos tuos,
necetur coram fratribus nostris : scrutare, quidquid
tuorum apud me inveneris, et aufer. Hæc dicens,
ignorabat quod Rachel furata esset idola. 33 Ingressus
itaque Laban tabernaculum Jacob, et Liæ, et utriusque
famulæ, non invenit. Cumque intrasset tentorium
Rachelis, 34 illa festinans abscondit idola subter
stramenta cameli, et sedit desuper : scrutantique omne
tentorium, et nihil invenienti, 35 ait : Ne irascatur dominus
meus quod coram te assurgere nequeo : quia juxta
consuetudinem feminarum nunc accidit mihi : sic delusa

sollicitudo quærentis est. 36 Tumensque Jacob, cum jurgio
ait : Quam ob culpam meam, et ob quod peccatum meum
sic exarsisti post me, 37 et scrutatus es omnem
supellectilem meam ? quid invenisti de cuncta substantia
domus tuæ ? pone hic coram fratribus meis, et fratribus
tuis, et judicent inter me et te. 38 Idcirco viginti annis fui
tecum ? oves tuæ et capræ steriles non fuerunt, arietes
gregis tui non comedi : 39 nec captum a bestia ostendi
tibi, ego damnum omne reddebam : quidquid furto
peribat, a me exigebas : 40 die noctuque æstu urebar, et
gelu, fugiebatque somnus ab oculis meis. 41 Sicque per
viginti annos in domo tua servivi tibi, quatuordecim pro
filiabus, et sex pro gregibus tuis : immutasti quoque
mercedem meam decem vicibus. 42 Nisi Deus patris mei
Abraham, et timor Isaac affuisset mihi, forsitan modo
nudum me dimisisses : afflictionem meam et laborem
manuum mearum respexit Deus, et arguit te heri.

43 Respondit ei Laban : Filiæ meæ et filii, et greges tui, et
omnia quæ cernis, mea sunt : quid possum facere filiis et
nepotibus meis ? 44 Veni ergo, et ineamus fœdus, ut sit in
testimonium inter me et te. 45 Tulit itaque Jacob lapidem,
et erexit illum in titulum : 46 dixitque fratribus suis :
Afferte lapides. Qui congregantes fecerunt tumulum,
comederuntque super eum : 47 quem vocavit Laban
Tumulum testis : et Jacob, Acervum testimonii, uterque
juxta proprietatem linguæ suæ. 48 Dixitque Laban :
Tumulus iste erit testis inter me et te hodie, et idcirco
appellatum est nomen ejus Galaad, id est, Tumulus testis.
49 Intueatur et judicet Dominus inter nos quando
recesserimus a nobis, 50 si afflixeris filias meas, et si
introduxeris alias uxores super eas : nullus sermonis nostri
testis est absque Deo, qui præsens respicit. 51 Dixitque
rursus ad Jacob : En tumulus hic, et lapis quem erexi inter
me et te, 52 testis erit : tumulus, inquam, iste et lapis sint
in testimonium, si aut ego transiero illum pergens ad te,
aut tu præterieris, malum mihi cogitans. 53 Deus
Abraham, et Deus Nachor, judicet inter nos, Deus patris

eorum. Juravit ergo Jacob per timorem patris sui Isaac :
54 immolatisque victimis in monte, vocavit fratres suos ut
ederent panem. Qui cum comedissent, manserunt ibi :
55 Laban vero de nocte consurgens, osculatus est filios, et
filias suas, et benedixit illis : reversusque est in locum
suum.

Cap. 32 1 Jacob quoque abiit itinere quo cœperat :
fueruntque ei obviam angeli Dei. 2 Quos cum vidisset, ait :
Castra Dei sunt hæc : et appellavit nomen loci illius
Mahanaim, id est, Castra. 3 Misit autem et nuntios ante se
ad Esau fratrem suum in terram Seir, in regionem Edom :
4 præcepitque eis, dicens : Sic loquimini domino meo
Esau : Hæc dicit frater tuus Jacob : Apud Laban
peregrinatus sum, et fui usque in præsentem diem.
5 Habeo boves, et asinos, et oves, et servos, et ancillas :
mittoque nunc legationem ad dominum meum, ut
inveniam gratiam in conspectu tuo. 6 Reversique sunt
nuntii ad Jacob, dicentes : Venimus ad Esau fratrem tuum,
et ecce properat tibi in occursum cum quadringentis viris.
7 Timuit Jacob valde : et perterritus divisit populum qui
secum erat, greges quoque et oves, et boves, et camelos,
in duas turmas, 8 dicens : Si venerit Esau ad unam
turmam, et percusserit eam, alia turma, quæ relicta est,
salvabitur. 9 Dixitque Jacob : Deus patris mei Abraham, et
Deus patris mei Isaac : Domine qui dixisti mihi : Revertere
in terram tuam, et in locum nativitatis tuæ, et benefaciam
tibi : 10 minor sum cunctis miserationibus tuis, et veritate
tua quam explevisti servo tuo. In baculo meo transivi
Jordanem istum : et nunc cum duabus turmis regredior.
11 Erue me de manu fratris mei Esau, quia valde eum
timeo : ne forte veniens percutiat matrem cum filiis. 12 Tu
locutus es quod benefaceres mihi, et dilatares semen
meum sicut arenam maris, quæ præ multitudine numerari
non potest. 13 Cumque dormisset ibi nocte illa, separavit
de his quæ habebat, munera Esau fratri suo, 14 capras
ducentas, hircos viginti, oves ducentas, et arietes viginti,
15 camelos fœtas cum pullis suis triginta, vaccas

quadraginta, et tauros viginti, asinas viginti et pullos
earum decem. 16 Et misit per manus servorum suorum
singulos seorsum greges, dixitque pueris suis : Antecedite
me, et sit spatium inter gregem et gregem. 17 Et præcepit
priori, dicens : Si obvium habueris fratrem meum Esau, et
interrogaverit te : Cujus es ? aut, Quo vadis ? aut, Cujus
sunt ista quæ sequeris ? 18 respondebis : Servi tui Jacob,
munera misit domino meo Esau, ipse quoque post nos
venit. 19 Similiter dedit mandata secundo, et tertio, et
cunctis qui sequebantur greges, dicens : Iisdem verbis
loquimini ad Esau cum inveneritis eum. 20 Et addetis : Ipse
quoque servus tuus Jacob iter nostrum insequitur. Dixit
enim : Placabo illum muneribus quæ præcedunt, et
postea videbo illum : forsitan propitiabitur mihi.
21 Præcesserunt itaque munera ante eum, ipse vero
mansit nocte illa in castris.

22 Cumque mature surrexisset, tulit duas uxores suas, et
totidem famulas cum undecim filiis, et transivit vadum
Jaboc. 23 Traductisque omnibus quæ ad se pertinebant,
24 mansit solus : et ecce vir luctabatur cum eo usque
mane. 25 Qui cum videret quod eum superare non posset,
tetigit nervum femoris ejus, et statim emarcuit. 26 Dixitque
ad eum : Dimitte me : jam enim ascendit aurora.
Respondit : Non dimittam te, nisi benedixeris mihi. 27 Ait
ergo : Quod nomen est tibi ? Respondit : Jacob. 28 At ille :
Nequaquam, inquit, Jacob appellabitur nomen tuum, sed
Israël : quoniam si contra Deum fortis fuisti, quanto magis
contra homines prævalebis ? 29 Interrogavit eum Jacob :
Dic mihi, quo appellaris nomine ? Respondit : Cur quæris
nomen meum ? Et benedixit ei in eodem loco.
30 Vocavitque Jacob nomen loci illius Phanuel, dicens :
Vidi Deum facie ad faciem, et salva facta est anima mea.
31 Ortusque est ei statim sol, postquam transgressus est
Phanuel : ipse vero claudicabat pede. 32 Quam ob
causam non comedunt nervum filii Israël, qui emarcuit in
femore Jacob, usque in præsentem diem : eo quod
tetigerit nervum femoris ejus, et obstupuerit.

Cap. 33 1 Elevans autem Jacob oculos suos, vidit
venientem Esau, et cum eo quadringentos viros :
divisitque filios Liæ et Rachel, ambarumque famularum :
2 et posuit utramque ancillam, et liberos earum, in
principio : Liam vero, et filios ejus, in secundo loco :
Rachel autem et Joseph novissimos. 3 Et ipse progrediens
adoravit pronus in terram septies, donec appropinquaret
frater ejus. 4 Currens itaque Esau obviam fratri suo,
amplexatus est eum : stringensque collum ejus, et
osculans flevit. 5 Levatisque oculis, vidit mulieres et
parvulos earum, et ait : Quid sibi volunt isti ? et si ad te
pertinent ? Respondit : Parvuli sunt quos donavit mihi
Deus servo tuo. 6 Et appropinquantes ancillæ et filii
earum, incurvati sunt. 7 Accessit quoque Lia cum pueris
suis : et cum similiter adorassent, extremi Joseph et
Rachel adoraverunt. 8 Dixitque Esau : Quænam sunt istæ
turmæ quas obviam habui ? Respondit : Ut invenirem
gratiam coram domino meo. 9 At ille ait : Habeo plurima,
frater mi, sint tua tibi. 10 Dixitque Jacob : Noli ita,
obsecro : sed si inveni gratiam in oculis tuis, accipe
munusculum de manibus meis. Sic enim vidi faciem tuam,
quasi viderim vultum Dei : esto mihi propitius, 11 et
suscipe benedictionem quam attuli tibi, et quam donavit
mihi Deus tribuens omnia. Vix fratre compellente,
suscipiens, 12 ait : Gradiamur simul, eroque socius itineris
tui. 13 Dixitque Jacob : Nosti, domine mi, quod parvulos
habeam teneros, et oves, et boves fœtas mecum : quas si
plus in ambulando fecero laborare, morientur una die
cuncti greges. 14 Præcedat dominus meus ante servum
suum : et ego sequar paulatim vestigia ejus, sicut videro
parvulos meos posse, donec veniam ad dominum meum in
Seir. 15 Respondit Esau : Oro te, ut de populo qui mecum
est, saltem socri remaneant viæ tuæ. Non est, inquit,
necesse : hoc uno tantum indigeo, ut inveniam gratiam in
conspectu tuo, domine mi. 16 Reversus est itaque illo die
Esau itinere quo venerat in Seir. 17 Et Jacob venit in
Socoth : ubi ædificata domo et fixis tentoriis appellavit
nomen loci illius Socoth, id est, Tabernacula.

18 Transivitque in Salem urbem Sichimorum, quæ est in
terra Chanaan, postquam reversus est de Mesopotamia
Syriæ : et habitavit juxta oppidum. 19 Emitque partem
agri, in qua fixerat tabernacula, a filiis Hemor patris
Sichem centum agnis. 20 Et erecto ibi altari, invocavit
super illud fortissimum Deum Israël.

Cap. 34 1 Egressa est autem Dina filia Liæ ut videret
mulieres regionis illius. 2 Quam cum vidisset Sichem filius
Hemor Hevæi, princeps terræ illius, adamavit eam : et
rapuit, et dormivit cum illa, vi opprimens virginem. 3 Et
conglutinata est anima ejus cum ea, tristemque delinivit
blanditiis. 4 Et pergens ad Hemor patrem suum : Accipe,
inquit, mihi puellam hanc conjugem. 5 Quod cum audisset
Jacob absentibus filiis, et in pastu pecorum occupatis,
siluit donec redirent.

6 Egresso autem Hemor patre Sichem ut loqueretur ad
Jacob, 7 ecce filii ejus veniebant de agro : auditoque
quod acciderat, irati sunt valde, eo quod fœdam rem
operatus esset in Israël et, violata filia Jacob, rem
illicitam perpetrasset. 8 Locutus est itaque Hemor ad eos :
Sichem filii mei adhæsit anima filiæ vestræ : date eam illi
uxorem : 9 et jungamus vicissim connubia : filias vestras
tradite nobis, et filias nostras accipite, 10 et habitate
nobiscum : terra in potestate vestra est : exercete,
negotiamini, et possidete eam. 11 Sed et Sichem ad
patrem et ad fratres ejus ait : Inveniam gratiam coram
vobis : et quæcumque statueritis, dabo : 12 augete dotem,
et munera postulate, et libenter tribuam quod petieritis :
tantum date mihi puellam hanc uxorem. 13 Responderunt
filii Jacob Sichem et patri ejus in dolo, sævientes ob
stuprum sororis : 14 Non possumus facere quod petitis, nec
dare sororem nostram homini incircumciso : quod illicitum
et nefarium est apud nos. 15 Sed in hoc valebimus
fœderari, si volueritis esse similes nostri, et circumcidatur
in vobis omne masculini sexus ; 16 tunc dabimus et
accipiemus mutuo filias vestras ac nostras : et

habitabimus vobiscum, erimusque unus populus. [17] Si
autem circumcidi nolueritis, tollemus filiam nostram, et
recedemus. [18] Placuit oblatio eorum Hemor, et Sichem
filio ejus, [19] nec distulit adolescens quin statim quod
petebatur expleret : amabat enim puellam valde, et ipse
erat inclytus in omni domo patris sui. [20] Ingressique
portam urbis, locuti sunt ad populum : [21] Viri isti pacifici
sunt, et volunt habitare nobiscum : negotientur in terra, et
exerceant eam, quæ spatiosa et lata cultoribus indiget :
filias eorum accipiemus uxores, et nostras illis dabimus.
[22] Unum est quo differtur tantum bonum : si
circumcidamus masculos nostros, ritum gentis imitantes.
[23] Et substantia eorum, et pecora, et cuncta quæ
possident, nostra erunt : tantum in hoc acquiescamus, et
habitantes simul, unum efficiemus populum. [24] Assensique
sunt omnes, circumcisis cunctis maribus.

[25] Et ecce, die tertio, quando gravissimus vulnerum dolor
est : arreptis duo filii Jacob, Simeon et Levi fratres Dinæ,
gladiis, ingressi sunt urbem confidenter : interfectisque
omnibus masculis, [26] Hemor et Sichem pariter necaverunt,
tollentes Dinam de domo Sichem sororem suam. [27] Quibus
egressis, irruerunt super occisos ceteri filii Jacob : et
depopulati sunt urbem in ultionem stupri. [28] Oves eorum,
et armenta, et asinos, cunctaque vastantes quæ in
domibus et in agris erant, [29] parvulos quoque eorum et
uxores duxerunt captivas. [30] Quibus patratis audacter,
Jacob dixit ad Simeon et Levi : Turbastis me, et odiosum
fecistis me Chananæis, et Pherezæis habitatoribus terræ
hujus : nos pauci sumus ; illi congregati percutient me, et
delebor ego, et domus mea. [31] Responderunt : Numquid
ut scorto abuti debuere sorore nostra ?

Cap. 35 [1] Interea locutus est Deus ad Jacob : Surge,
et ascende Bethel, et habita ibi, facque altare Deo qui
apparuit tibi quando fugiebas Esau fratrem tuum. [2] Jacob
vero convocata omni domo sua, ait : Abjicite deos alienos
qui in medio vestri sunt, et mundamini, ac mutate

vestimenta vestra. [3] Surgite, et ascendamus in Bethel, ut
faciamus ibi altare Deo : qui exaudivit me in die
tribulationis meæ, et socius fuit itineris mei. [4] Dederunt
ergo ei omnes deos alienos quos habebant, et inaures
quæ erant in auribus eorum : at ille infodit ea subter
terebinthum, quæ est post urbem Sichem. [5] Cumque
profecti essent, terror Dei invasit omnes per circuitum
civitates, et non sunt ausi persequi recedentes. [6] Venit
igitur Jacob Luzam, quæ est in terra Chanaan,
cognomento Bethel : ipse et omnis populus cum eo.
[7] Ædificavitque ibi altare, et appellavit nomen loci illius,
Domus Dei : ibi enim apparuit ei Deus cum fugeret
fratrem suum. [8] Eodem tempore mortua est Debora nutrix
Rebeccæ, et sepulta est ad radices Bethel subter
quercum : vocatumque est nomen loci illius, Quercus
fletus. [9] Apparuit autem iterum Deus Jacob postquam
reversus est de Mespotamia Syriæ, benedixitque ei
[10] dicens : Non vocaberis ultra Jacob, sed Israël erit
nomen tuum. Et appellavit eum Israël, [11] dixitque ei : Ego
Deus omnipotens : cresce, et multiplicare : gentes et
populi nationum ex te erunt, reges de lumbis tuis
egredientur, [12] terramque quam dedi Abraham et Isaac,
dabo tibi et semini tuo post te. [13] Et recessit ab eo. [14] Ille
vero erexit titulum lapideum in loco quo locutus fuerat ei
Deus : libans super eum libamina, et effundens oleum :
[15] vocansque nomen loci illius Bethel.

[16] Egressus autem inde, venit verno tempore ad terram
quæ ducit Ephratam : in qua cum parturiret Rachel, [17] ob
difficultatem partus periclitari cœpit. Dixitque ei
obstetrix : Noli timere, quia et hunc habebis filium.
[18] Egrediente autem anima præ dolore, et imminente jam
morte, vocavit nomen filii sui Benomi, id est, Filius doloris
mei : pater vero appellavit eum Benjamin, id est, Filius
dextræ. [19] Mortua est ergo Rachel, et sepulta est in via
quæ ducit Ephratam, hæc est Bethlehem. [20] Erexitque
Jacob titulum super sepulchrum ejus : hic est titulus
monumenti Rachel, usque in præsentem diem. [21] Egressus

inde, fixit tabernaculum trans Turrem gregis. 22 Cumque
habitaret in illa regione, abiit Ruben, et dormivit cum
Bala concubina patris sui : quod illum minime latuit. Erant
autem filii Jacob duodecim. 23 Filii Liæ : primogenitus
Ruben, et Simeon, et Levi, et Judas, et Issachar, et
Zabulon. 24 Filii Rachel : Joseph et Benjamin. 25 Filii Balæ
ancillæ Rachelis : Dan et Nephthali. 26 Filii Zelphæ
ancillæ Liæ : Gad et Aser : hi sunt filii Jacob, qui nati sunt
ei in Mesopotamia Syriæ.

27 Venit etiam ad Isaac patrem suum in Mambre,
civitatem Arbee, hæc est Hebron, in qua peregrinatus est
Abraham et Isaac. 28 Et completi sunt dies Isaac centum
octoginta annorum. 29 Consumptusque ætate mortuus
est : et appositus est populo suo senex et plenus dierum :
et sepelierunt eum Esau et Jacob filii sui.

Cap. 36 1 Hæ sunt autem generationes Esau, ipse est
Edom. 2 Esau accepit uxores de filiabus Chanaan : Ada
filiam Elon Hethæi, et Oolibama filiam Anæ filiæ Sebeon
Hevæi : 3 Basemath quoque filiam Ismaël sororem
Nabaioth. 4 Peperit autem Ada Eliphaz : Basemath genuit
Rahuel : 5 Oolibama genuit Jehus et Ihelon et Core. Hi filii
Esau qui nati sunt ei in terra Chanaan. 6 Tulit autem Esau
uxores suas et filios et filias, et omnem animam domus
suæ, et substantiam, et pecora, et cuncta quæ habere
poterat in terra Chanaan : et abiit in alteram regionem,
recessitque a fratre suo Jacob. 7 Divites enim erant valde,
et simul habitare non poterant : nec sustinebat eos terra
peregrinationis eorum præ multitudine gregum.
8 Habitavitque Esau in monte Seir, ipse est Edom. 9 Hæ
autem sunt generationes Esau patris Edom in monte Seir,
10 et hæc nomina filiorum ejus : Eliphaz filius Ada uxoris
Esau : Rahuel quoque filius Basemath uxoris ejus.
11 Fueruntque Eliphaz filii : Theman, Omar, Sepho, et
Gatham, et Cenez. 12 Erat autem Thamna concubina
Eliphaz filii Esau : quæ peperit ei Amalech. Hi sunt filii
Ada uxoris Esau. 13 Filii autem Rahuel : Nahath et Zara,

Samma et Meza : hi filii Basemath uxoris Esau. 14 Isti
quoque erant filii Oolibama filiæ Anæ filiæ Sebeon,
uxoris Esau, quos genuit ei, Jehus et Ihelon et Core. 15 Hi
duces filiorum Esau : filii Eliphaz primogeniti Esau : dux
Theman, dux Omra, dux Sepho, dux Cenez, 16 dux Core,
dux Gathan, dux Amalech. Hi filii Eliphaz in terra Edom, et
hi filii Ada. 17 Hi quoque filii Rahuel filii Esau : dux
Nahath, dux Zara, dux Samma, dux Meza : hi autem
duces Rahuel in terra Edom : isti filii Basemath uxoris
Esau. 18 Hi autem filii Oolibama uxoris Esau : dux Jehus,
dux Ihelon, dux Core : hi duces Oolibama filiæ Anæ uxoris
Esau. 19 Isti sunt filii Esau, et hi duces eorum : ipse est
Edom. 20 Isti sunt filii Seir Horræi, habitatores terræ :
Lotan, et Sobal, et Sebeon, et Ana, 21 et Dison, et Eser, et
Disan : hi duces Horræi, filii Seir in terra Edom. 22 Facti
sunt autem filii Lotan : Hori et Heman. Erat autem soror
Lotan, Thamna. 23 Et isti filii Sobal : Alvan et Manahat et
Ebal, et Sepho et Onam. 24 Et hi filii Sebeon : Aja et Ana.
Iste est Ana qui invenit aquas calidas in solitudine, cum
pasceret asinos Sebeon patris sui : 25 habuitque filium
Dison, et filiam Oolibama. 26 Et isti filii Dison : Hamdan, et
Eseban, et Jethram, et Charan. 27 Hi quoque filii Eser :
Balaan, et Zavan, et Acan. 28 Habuit autem filios Disan :
Hus et Aram. 29 Hi duces Horræorum : dux Lotan, dux
Sobal, dux Sebeon, dux Ana, 30 dux Dison, dux Eser, dux
Disan : isti duces Horræorum qui imperaverunt in terra
Seir. 31 Reges autem qui regnaverunt in terra Edom
antequam haberent regem filii Israël, fuerunt hi : 32 Bela
filius Beor, nomenque urbis ejus Denaba. 33 Mortuus est
autem Bela, et regnavit pro eo Jobab filius Zaræ de
Bosra. 34 Cumque mortuus esset Jobab, regnavit pro eo
Husam de terra Themanorum. 35 Hoc quoque mortuo,
regnavit pro eo Adad filius Badad, qui percussit Madian
in regione Moab : et nomen urbis ejus Avith. 36 Cumque
mortuus esset Adad, regnavit pro eo Semla de Masreca.
37 Hoc quoque mortuo regnavit pro eo Saul de fluvio
Rohoboth. 38 Cumque et hic obiisset, successit in regnum
Balanan filius Achobor. 39 Isto quoque mortuo regnavit

pro eo Adar, nomenque urbis ejus Phau : et appellabatur
uxor ejus Meetabel, filia Matred filiæ Mezaab. [40] Hæc
ergo nomina ducum Esau in cognationibus, et locis, et
vocabulis suis : dux Thamna, dux Alva, dux Jetheth, [41] dux
Oolibama, dux Ela, dux Phinon, [42] dux Cenez, dux
Theman, dux Mabsar, [43] dux Magdiel, dux Hiram : hi
duces Edom habitantes in terra imperii sui, ipse est Esau
pater Idumæorum.

Cap. 37 [1] Habitavit autem Jacob in terra Chanaan, in
qua pater suus peregrinatus est. [2] Et hæ sunt
generationes ejus : Joseph cum sedecim esset annorum,
pascebat gregem cum fratribus suis adhuc puer : et erat
cum filiis Balæ et Zelphæ uxorum patris sui : accusavitque
fratres suos apud patrem crimine pessimo. [3] Israël autem
diligebat Joseph super omnes filios suos, eo quod in
senectute genuisset eum : fecitque ei tunicam polymitam.
[4] Videntes autem fratres ejus quod a patre plus cunctis
filiis amaretur, oderant eum, nec poterant ei quidquam
pacifice loqui. [5] Accidit quoque ut visum somnium referret
fratribus suis : quæ causa majoris odii seminarium fuit.
[6] Dixitque ad eos : Audite somnium meum quod vidi :
[7] putabam nos ligare manipulos in agro : et quasi
consurgere manipulum meum, et stare, vestrosque
manipulos circumstantes adorare manipulum meum.
[8] Responderunt fratres ejus : Numquid rex noster eris ?
aut subjiciemur ditioni tuæ ? Hæc ergo causa somniorum
atque sermonum, invidiæ et odii fomitem ministravit.
[9] Aliud quoque vidit somnium, quod narrans fratribus, ait :
Vidi per somnium, quasi solem, et lunam, et stellas
undecim adorare me. [10] Quod cum patri suo, et fratribus
retulisset, increpavit eum pater suus, et dixit : Quid sibi
vult hoc somnium quod vidisti ? num ego et mater tua, et
fratres tui adorabimus te super terram ? [11] Invidebant ei
igitur fratres sui : pater vero rem tacitus considerabat.

[12] Cumque fratres illius in pascendis gregibus patris
morarentur in Sichem, [13] dixit ad eum Israël : Fratres tui

pascunt oves in Sichimis : veni, mittam te ad eos. Quo
respondente, 14 Præsto sum, ait ei : Vade, et vide si
cuncta prospera sint erga fratres tuos, et pecora : et
renuntia mihi quid agatur. Missus de valle Hebron, venit
in Sichem : 15 invenitque eum vir errantem in agro, et
interrogavit quid quæreret. 16 At ille respondit : Fratres
meos quæro : indica mihi ubi pascant greges. 17 Dixitque
ei vir : Recesserunt de loco isto : audivi autem eos
dicentes : Eamus in Dothain. Perrexit ergo Joseph post
fratres suos, et invenit eos in Dothain. 18 Qui cum vidissent
eum procul, antequam accederet ad eos, cogitaverunt
illum occidere : 19 et mutuo loquebantur : Ecce somniator
venit : 20 venite, occidamus eum, et mittamus in cisternam
veterem : dicemusque : Fera pessima devoravit eum : et
tunc apparebit quid illi prosint somnia sua. 21 Audiens
autem hoc Ruben, nitebatur liberare eum de manibus
eorum, et dicebat : 22 Non interficiatis animam ejus, nec
effundatis sanguinem : sed projicite eum in cisternam
hanc, quæ est in solitudine, manusque vestras servate
innoxias : hoc autem dicebat, volens eripere eum de
manibus eorum, et reddere patri suo. 23 Confestim igitur
ut pervenit ad fratres suos, nudaverunt eum tunica talari
et polymita : 24 miseruntque eum in cisternam veterem,
quæ non habebat aquam. 25 Et sedentes ut comederent
panem, viderunt Ismaëlitas viatores venire de Galaad, et
camelos eorum portantes aromata, et resinam, et stacten
in Ægyptum. 26 Dixit ergo Judas fratribus suis : Quid nobis
prodest si occiderimus fratrem nostrum, et celaverimus
sanguinem ipsius ? 27 melius est ut venundetur Ismaëlitis,
et manus nostræ non polluantur : frater enim et caro
nostra est. Acquieverunt fratres sermonibus illius. 28 Et
prætereuntibus Madianitis negotiatoribus, extrahentes
eum de cisterna, vendiderunt eum Ismaëlitis, viginti
argenteis : qui duxerunt eum in Ægyptum. 29 Reversusque
Ruben ad cisternam, non invenit puerum : 30 et scissis
vestibus pergens ad fratres suos, ait : Puer non comparet,
et ego quo ibo ? 31 Tulerunt autem tunicam ejus, et in
sanguine hædi, quem occiderant, tinxerunt : 32 mittentes

qui ferrent ad patrem, et dicerent : Hanc invenimus : vide
utrum tunica filii tui sit, an non. 33 Quam cum agnovisset
pater, ait : Tunica filii mei est : fera pessima comedit eum,
bestia devoravit Joseph. 34 Scissisque vestibus, indutus
est cilicio, lugens filium suum multo tempore.
35 Congregatis autem cunctis liberis ejus ut lenirent
dolorem patris, noluit consolationem accipere, sed ait :
Descendam ad filium meum lugens in infernum. Et illo
perseverante in fletu, 36 Madianitæ vendiderunt Joseph in
Ægypto Putiphari eunucho Pharaonis, magistro militum.

Cap. 38 1 Eodem tempore, descendens Judas a
fratribus suis, divertit ad virum Odollamitem, nomine
Hiram. 2 Viditque ibi filiam hominis Chananæi, vocabulo
Sue : et accepta uxore, ingressus est ad eam. 3 Quæ
concepit, et peperit filium, et vocavit nomen ejus Her.
4 Rursumque concepto fœtu, natum filium vocavit Onan.
5 Tertium quoque peperit : quem appellavit Sela ; quo
nato, parere ultra cessavit. 6 Dedit autem Judas uxorem
primogenito suo Her, nomine Thamar. 7 Fuit quoque Her
primogenitus Judæ nequam in conspectu Domini : et ab
eo occisus est. 8 Dixit ergo Judas ad Onan filium suum :
Ingredere uxorem fratris tui, et sociare illi, ut suscites
semen fratri tuo. 9 Ille sciens non sibi nasci filios, introiens
ad uxorem fratris sui, semen fundebat in terram, ne liberi
fratris nomine nascerentur. 10 Et idcirco percussit eum
Dominus, quod rem detestabilem faceret. 11 Quam ob rem
dixit Judas Thamar nurui suæ : Esto vidua in domo patris
tui, donec crescat Sela filius meus : timebat enim ne et
ipse moreretur, sicut fratres ejus. Quæ abiit, et habitavit
in domo patris sui. 12 Evolutis autem multis diebus, mortua
est filia Sue uxor Judæ : qui, post luctum consolatione
suscepta, ascendebat ad tonsores ovium suarum, ipse et
Hiras opilio gregis Odollamites, in Thamnas.
13 Nuntiatumque est Thamar quod socer illius ascenderet
in Thamnas ad tondendas oves. 14 Quæ, depositis
viduitatis vestibus, assumpsit theristrum : et mutato
habitu, sedit in bivio itineris, quod ducit Thamnam : eo

quod crevisset Sela, et non eum accepisset maritum.
15 Quam cum vidisset Judas, suspicatus est esse
meretricem : operuerat enim vultum suum, ne
agnosceretur. 16 Ingrediensque ad eam, ait : Dimitte me
ut coëam tecum : nesciebat enim quod nurus sua esset.
Qua respondente : Quid dabis mihi ut fruaris concubitu
meo ? 17 dixit : Mittam tibi hædum de gregibus.
Rursumque illa dicente : Patiar quod vis, si dederis mihi
arrhabonem, donec mittas quod polliceris. 18 Ait Judas :
Quid tibi vis pro arrhabone dari ? Respondit : Annulum
tuum, et armillam, et baculum quem manu tenes. Ad
unum igitur coitum mulier concepit, 19 et surgens abiit :
depositoque habitu quem sumpserat, induta est viduitatis
vestibus. 20 Misit autem Judas hædum per pastorem suum
Odollamitem, ut reciperet pignus quod dederat mulieri :
qui cum non invenisset eam, 21 interrogavit homines loci
illius : Ubi est mulier quæ sedebat in bivio ?
Respondentibus cunctis : Non fuit in loco ista meretrix.
22 Reversus est ad Judam, et dixit ei : Non inveni eam :
sed et homines loci illius dixerunt mihi, numquam sedisse
ibi scortum. 23 Ait Judas : Habeat sibi, certe mendacii
arguere nos non potest, ego misi hædum quem
promiseram : et tu non invenisti eam. 24 Ecce autem post
tres menses nuntiaverunt Judæ, dicentes : Fornicata est
Thamar nurus tua, et videtur uterus illius intumescere.
Dixitque Judas : Producite eam ut comburatur. 25 Quæ
cum duceretur ad pœnam, misit ad socerum suum,
dicens : De viro, cujus hæc sunt, concepi : cognosce cujus
sit annulus, et armilla, et baculus. 26 Qui, agnitis
muneribus, ait : Justior me est : quia non tradidi eam Sela
filio meo. Attamen ultra non cognovit eam. 27 Instante
autem partu, apparuerunt gemini in utero : atque in ipsa
effusione infantium unus protulit manum, in qua obstetrix
ligavit coccinum, dicens : 28 Iste egredietur prior. 29 Illo
vero retrahente manum, egressus est alter : dixitque
mulier : Quare divisa est propter te maceria ? et ob hanc
causam, vocavit nomen ejus Phares. 30 Postea egressus

est frater ejus, in cujus manu erat coccinum : quem
appellavit Zara.

Cap. 39 [1] Igitur Joseph ductus est in Ægyptum,
emitque eum Putiphar eunuchus Pharaonis, princeps
exercitus, vir ægyptius, de manu Ismaëlitarum, a quibus
perductus erat. [2] Fuitque Dominus cum eo, et erat vir in
cunctis prospere agens : habitavitque in domo domini sui,
[3] qui optime noverat Dominum esse cum eo, et omnia,
quæ gerebat, ab eo dirigi in manu illius. [4] Invenitque
Joseph gratiam coram domino suo, et ministrabat ei : a
quo præpositus omnibus gubernabat creditam sibi
domum, et universa quæ ei tradita fuerant :
[5] benedixitque Dominus domui Ægyptii propter Joseph, et
multiplicavit tam in ædibus quam in agris cunctam ejus
substantiam : [6] nec quidquam aliud noverat, nisi panem
quo vescebatur. Erat autem Joseph pulchra facie, et
decorus aspectu. [7] Post multos itaque dies injecit domina
sua oculos suos in Joseph, et ait : Dormi mecum. [8] Qui
nequaquam acquiescens operi nefario, dixit ad eam :
Ecce dominus meus, omnibus mihi traditis, ignorat quid
habeat in domo sua : [9] nec quidquam est quod non in mea
sit potestate, vel non tradiderit mihi, præter te, quæ uxor
ejus es : quomodo ergo possum hoc malum facere, et
peccare in Deum meum ? [10] Hujuscemodi verbis per
singulos dies, et mulier molesta erat adolescenti : et ille
recusabat stuprum. [11] Accidit autem quadam die ut
intraret Joseph domum, et operis quippiam absque
arbitris faceret : [12] et illa, apprehensa lacinia vestimenti
ejus, diceret : Dormi mecum. Qui relicto in manu ejus
pallio fugit, et egressus est foras. [13] Cumque vidisset
mulier vestem in manibus suis, et se esse contemptam,
[14] vocavit ad se homines domus suæ, et ait ad eos : En
introduxit virum hebræum, ut illuderet nobis : ingressus
est ad me, ut coiret mecum : cumque ego succlamassem,
[15] et audisset vocem meam, reliquit pallium quod
tenebam, et fugit foras. [16] In argumentum ergo fidei
retentum pallium ostendit marito revertenti domum, [17] et

ait : Ingressus est ad me servus hebræus quem adduxisti, ut illuderet mihi : [18] cumque audisset me clamare, reliquit pallium quod tenebam, et fugit foras. [19] His auditis dominus, et nimium credulus verbis conjugis, iratus est valde : [20] tradiditque Joseph in carcerem, ubi vincti regis custodiebantur, et erat ibi clausus.

[21] Fuit autem Dominus cum Joseph, et misertus illius dedit ei gratiam in conspectu principis carceris. [22] Qui tradidit in manu illius universos vinctos qui in custodia tenebantur : et quidquid fiebat, sub ipso erat. [23] Nec noverat aliquid, cunctis ei creditis : Dominus enim erat cum illo, et omnia opera ejus dirigebat.

Cap. 40 [1] His ita gestis, accidit ut peccarent duo eunuchi, pincerna regis Ægypti, et pistor, domino suo.
[2] Iratusque contra eos Pharao (nam alter pincernis præerat, alter pistoribus), [3] misit eos in carcerem principis militum, in quo erat vinctus et Joseph. [4] At custos carceris tradidit eos Joseph, qui et ministrabat eis : aliquantulum temporis fluxerat, et illi in custodia tenebantur. [5] Videruntque ambo somnium nocte una, juxta interpretationem congruam sibi : [6] ad quos cum introisset Joseph mane, et vidisset eos tristes, [7] sciscitatus est eos, dicens : Cur tristior est hodie solito facies vestra ?
[8] Qui responderunt : Somnium vidimus, et non est qui interpretetur nobis. Dixitque ad eos Joseph : Numquid non Dei est interpretatio ? referte mihi quid videritis.
[9] Narravit prior, præpositus pincernarum, somnium suum : Videbam coram me vitem, [10] in qua erant tres propagines, crescere paulatim in gemmas, et post flores uvas maturescere : [11] calicemque Pharaonis in manu mea : tuli ergo uvas, et expressi in calicem quem tenebam, et tradidi poculum Pharaoni. [12] Respondit Joseph : Hæc est interpretatio somnii : tres propagines, tres adhuc dies sunt : [13] post quos recordabitur Pharao ministerii tui, et restituet te in gradum pristinum : dabisque ei calicem juxta officium tuum, sicut ante facere

consueveras. 14 Tantum memento mei, cum bene tibi
fuerit, et facias mecum misericordiam : ut suggeras
Pharaoni ut educat me de isto carcere : 15 quia furto
sublatus sum de terra Hebræorum, et hic innocens in
lacum missus sum. 16 Videns pistorum magister quod
prudenter somnium dissolvisset, ait : Et ego vidi somnium :
quod tria canistra farinæ haberem super caput meum :
17 et in uno canistro quod erat excelsius, portare me
omnes cibos qui fiunt arte pistoria, avesque comedere ex
eo. 18 Respondit Joseph : Hæc est interpretatio somnii :
tria canistra, tres adhuc dies sunt : 19 post quos auferet
Pharao caput tuum, ac suspendet te in cruce, et
lacerabunt volucres carnes tuas. 20 Exinde dies tertius
natalitius Pharaonis erat : qui faciens grande convivium
pueris suis, recordatus est inter epulas magistri
pincernarum, et pistorum principis. 21 Restituitque
alterum in locum suum, ut porrigeret ei poculum :
22 alterum suspendit in patibulo, ut conjectoris veritas
probaretur. 23 Et tamen succedentibus prosperis,
præpositus pincernarum oblitus est interpretis sui.

Cap. 41 1 Post duos annos vidit Pharao somnium.
Putabat se stare super fluvium, 2 de quo ascendebant
septem boves, pulchræ et crassæ nimis : et pascebantur
in locis palustribus. 3 Aliæ quoque septem emergebant de
flumine, fœdæ confectæque macie : et pascebantur in
ipsa amnis ripa in locis virentibus : 4 devoraveruntque
eas, quarum mira species et habitudo corporum erat.
Expergefactus Pharao, 5 rursum dormivit, et vidit alterum
somnium : septem spicæ pullulabant in culmo uno plenæ
atque formosæ : 6 aliæ quoque totidem spicæ tenues, et
percussæ uredine oriebantur, 7 devorantes omnium
priorum pulchritudinem. Evigilans Pharao post quietem,
8 et facto mane, pavore perterritus, misit ad omnes
conjectores Ægypti, cunctosque sapientes, et accersitis
narravit somnium, nec erat qui interpretaretur. 9 Tunc
demum reminiscens pincernarum magister, ait : Confiteor
peccatum meum : 10 iratus rex servis suis, me et

magistrum pistorum retrudi jussit in carcerem principis
militum : 11 ubi una nocte uterque vidimus somnium
præsagum futurorum. 12 Erat ibi puer hebræus, ejusdem
ducis militum famulus : cui narrantes somnia, 13 audivimus
quidquid postea rei probavit eventus ; ego enim redditus
sum officio meo, et ille suspensus est in cruce. 14 Protinus
ad regis imperium eductum de carcere Joseph
totonderunt : ac veste mutata obtulerunt ei. 15 Cui ille ait :
Vidi somnia, nec est qui edisserat : quæ audivi te
sapientissime conjicere. 16 Respondit Joseph : Absque me
Deus respondebit prospera Pharaoni. 17 Narravit ergo
Pharao quod viderat : Putabam me stare super ripam
fluminis, 18 et septem boves de amne conscendere,
pulchras nimis, et obesis carnibus : quæ in pastu paludis
virecta carpebant. 19 Et ecce, has sequebantur aliæ
septem boves, in tantum deformes et macilentæ, ut
numquam tales in terra Ægypti viderim : 20 quæ, devoratis
et consumptis prioribus, 21 nullum saturitatis dedere
vestigium : sed simili macie et squalore torpebant.
Evigilans, rursus sopore depressus, 22 vidi somnium.
Septem spicæ pullulabant in culmo uno plenæ atque
pulcherrimæ. 23 Aliæ quoque septem tenues et percussæ
uredine, oriebantur e stipula : 24 quæ priorum
pulchritudinem devoraverunt. Narravi conjectoribus
somnium, et nemo est qui edisserat. 25 Respondit Joseph :
Somnium regis unum est : quæ facturus est Deus, ostendit
Pharaoni. 26 Septem boves pulchræ, et septem spicæ
plenæ, septem ubertatis anni sunt : eamdemque vim
somnii comprehendunt. 27 Septem quoque boves tenues
atque macilentæ, quæ ascenderunt post eas, et septem
spicæ tenues, et vento urente percussæ, septem anni
venturæ sunt famis. 28 Qui hoc ordine complebuntur :
29 ecce septem anni venient fertilitatis magnæ in universa
terra Ægypti, 30 quos sequentur septem anni alii tantæ
sterilitatis, ut oblivioni tradatur cuncta retro abundantia :
consumptura est enim fames omnem terram, 31 et
ubertatis magnitudinem perditura est inopiæ magnitudo.
32 Quod autem vidisti secundo ad eamdem rem pertinens

somnium : firmitatis indicium est, eo quod fiat sermo Dei,
et velocius impleatur. 33 Nunc ergo provideat rex virum
sapientem et industrium, et præficiat eum terræ Ægypti :
34 qui constituat præpositos per cunctas regiones : et
quintam partem fructuum per septem annos fertilitatis,
35 qui jam nunc futuri sunt, congreget in horrea : et omne
frumentum sub Pharaonis potestate condatur,
serveturque in urbibus. 36 Et præparetur futuræ septem
annorum fami, quæ oppressura est Ægyptum, et non
consumetur terra inopia. 37 Placuit Pharaoni consilium et
cunctis ministris ejus : 38 locutusque est ad eos : Num
invenire poterimus talem virum, qui spiritu Dei plenus sit ?
39 Dixit ergo ad Joseph : Quia ostendit tibi Deus omnia
quæ locutus es, numquid sapientiorem et consimilem tui
invenire potero ?

40 Tu eris super domum meam, et ad tui oris imperium
cunctus populus obediet : uno tantum regni solio te
præcedam. 41 Dixitque rursus Pharao ad Joseph : Ecce,
constitui te super universam terram Ægypti. 42 Tulitque
annulum de manu sua, et dedit eum in manu ejus :
vestivitque eum stola byssina, et collo torquem auream
circumposuit. 43 Fecitque eum ascendere super currum
suum secundum, clamante præcone, ut omnes coram eo
genu flecterent, et præpositum esse scirent universæ
terræ Ægypti. 44 Dixit quoque rex ad Joseph : Ego sum
Pharao : absque tuo imperio non movebit quisquam
manum aut pedem in omni terra Ægypti. 45 Vertitque
nomen ejus, et vocavit eum, lingua ægyptiaca,
Salvatorem mundi. Deditque illi uxorem Aseneth filiam
Putiphare sacerdotis Heliopoleos. Egressus est itaque
Joseph ad terram Ægypti 46 (triginta autem annorum erat
quando stetit in conspectu regis Pharaonis), et circuivit
omnes regiones Ægypti. 47 Venitque fertilitas septem
annorum : et in manipulos redactæ segetes congregatæ
sunt in horrea Ægypti. 48 Omnis etiam frugum abundantia
in singulis urbibus condita est. 49 Tantaque fuit
abundantia tritici, ut arenæ maris coæquaretur, et copia

**mensuram excederet. 50 Nati sunt autem Joseph filii duo
antequam veniret fames : quos peperit ei Aseneth filia
Putiphare sacerdotis Heliopoleos. 51 Vocavitque nomen
primogeniti Manasses, dicens : Oblivisci me fecit Deus
omnium laborum meorum, et domus patris mei. 52 Nomen
quoque secundi appellavit Ephraim, dicens : Crescere me
fecit Deus in terra paupertatis meæ. 53 Igitur transactis
septem ubertatis annis, qui fuerant in Ægypto,
54 cœperunt venire septem anni inopiæ, quos prædixerat
Joseph : et in universo orbe fames prævaluit, in cuncta
autem terra Ægypti panis erat. 55 Qua esuriente, clamavit
populus ad Pharaonem, alimenta petens. Quibus ille
respondit : Ite ad Joseph : et quidquid ipse vobis dixerit,
facite. 56 Crescebat autem quotidie fames in omni terra :
aperuitque Joseph universa horrea, et vendebat
Ægyptiis : nam et illos oppresserat fames. 57 Omnesque
provinciæ veniebant in Ægyptum, ut emerent escas, et
malum inopiæ temperarent.**

**Cap. 42 1 Audiens autem Jacob quod alimenta
venderentur in Ægypto, dixit filiis suis : Quare negligitis ?
2 audivi quod triticum venundetur in Ægypto : descendite,
et emite nobis necessaria, ut possimus vivere, et non
consumamur inopia. 3 Descendentes igitur fratres Joseph
decem, ut emerent frumenta in Ægypto, 4 Benjamin domi
retento a Jacob, qui dixerat fratribus ejus : Ne forte in
itinere quidquam patiatur mali : 5 ingressi sunt terram
Ægypti cum aliis qui pergebant ad emendum. Erat autem
fames in terra Chanaan. 6 Et Joseph erat princeps in terra
Ægypti, atque ad ejus nutum frumenta populis
vendebantur. Cumque adorassent eum fratres sui, 7 et
agnovisset eos, quasi ad alienos durius loquebatur,
interrogans eos : Unde venistis ? Qui responderunt : De
terra Chanaan, ut emamus victui necessaria. 8 Et tamen
fratres ipse cognoscens, non est cognitus ab eis.
9 Recordatusque somniorum, quæ aliquando viderat, ait
ad eos : Exploratores estis : ut videatis infirmiora terræ
venistis. 10 Qui dixerunt : Non est ita, domine, sed servi tui**

venerunt ut emerent cibos. 11 Omnes filii unius viri sumus :
pacifici venimus, nec quidquam famuli tui machinantur
mali. 12 Quibus ille respondit : Aliter est : immunita terræ
hujus considerare venistis. 13 At illi : Duodecim, inquiunt,
servi tui, fratres sumus, filii viri unius in terra Chanaan :
minimus cum patre nostro est, alius non est super. 14 Hoc
est, ait, quod locutus sum : exploratores estis. 15 Jam nunc
experimentum vestri capiam : per salutem Pharaonis non
egrediemini hinc, donec veniat frater vester minimus.
16 Mittite ex vobis unum, et adducat eum : vos autem
eritis in vinculis, donec probentur quæ dixistis utrum vera
an falsa sint : alioquin per salutem Pharaonis
exploratores estis. 17 Tradidit ergo illos custodiæ tribus
diebus. 18 Die autem tertio eductis de carcere, ait : Facite
quæ dixi, et vivetis : Deum enim timeo. 19 Si pacifici estis,
frater vester unus ligetur in carcere : vos autem abite, et
ferte frumenta quæ emistis, in domos vestras, 20 et
fratrem vestrum minimum ad me adducite, ut possim
vestros probare sermones, et non moriamini. Fecerunt ut
dixerat, 21 et locuti sunt ad invicem : Merito hæc patimur,
quia peccavimus in fratrem nostrum, videntes angustiam
animæ illius, dum deprecaretur nos, et non audivimus :
idcirco venit super nos ista tribulatio. 22 E quibus unus
Ruben, ait : Numquid non dixi vobis : Nolite peccare in
puerum : et non audistis me ? en sanguis ejus exquiritur.
23 Nesciebant autem quod intelligeret Joseph, eo quod
per interpretem loqueretur ad eos. 24 Avertitque se
parumper, et flevit : et reversus locutus est ad eos.

25 Tollensque Simeon, et ligans illis præsentibus, jussit
ministris ut implerent eorum saccos tritico, et reponerent
pecunias singulorum in sacculis suis, datis supra cibariis
in viam : qui fecerunt ita. 26 At illi portantes frumenta in
asinis suis, profecti sunt. 27 Apertoque unus sacco, ut
daret jumento pabulum in diversorio, contemplatus
pecuniam in ore sacculi, 28 dixit fratribus suis : Reddita
est mihi pecunia, en habetur in sacco. Et obstupefacti,
turbatique, mutuo dixerunt : Quidnam est hoc quod fecit

nobis Deus ? [29] Veneruntque ad Jacob patrem suum in
terram Chanaan, et narraverunt ei omnia quæ accidissent
sibi, dicentes : [30] Locutus est nobis dominus terræ dure, et
putavit nos exploratores esse provinciæ. [31] Cui
respondimus : Pacifici sumus, nec ullas molimur insidias.
[32] Duodecim fratres uno patre geniti sumus : unus non est
super, minimus cum patre nostro est in terra Chanaan.
[33] Qui ait nobis : Sic probabo quod pacifici sitis : fratrem
vestrum unum dimittite apud me, et cibaria domibus
vestris necessaria sumite, et abite, [34] fratremque vestrum
minimum adducite ad me, ut sciam quod non sitis
exploratores : et istum, qui tenetur in vinculis, recipere
possitis : ac deinceps quæ vultis, emendi habeatis
licentiam. [35] His dictis, cum frumenta effunderent, singuli
repererunt in ore saccorum ligatas pecunias,
exterritisque simul omnibus, [36] dixit pater Jacob : Absque
liberis me esse fecistis : Joseph non est super, Simeon
tenetur in vinculis, et Benjamin auferetis : in me hæc
omnia mala reciderunt. [37] Cui respondit Ruben : Duos
filios meos interfice, si non reduxero illum tibi : trade
illum in manu mea, et ego eum tibi restituam. [38] At ille :
Non descendet, inquit, filius meus vobiscum : frater ejus
mortuus est, et ipse solus remansit : si quid ei adversi
acciderit in terra ad quam pergitis, deducetis canos meos
cum dolore ad inferos.

Cap. 43 [1] Interim fames omnem terram vehementer
premebat. [2] Consumptisque cibis quos ex Ægypto
detulerant, dixit Jacob ad filios suos : Revertimini, et
emite nobis pauxillum escarum. [3] Respondit Judas :
Denuntiavit nobis vir ille sub attestatione jurisjurandi,
dicens : Non videbitis faciem meam, nisi fratrem vestrum
minimum adduxeritis vobiscum. [4] Si ergo vis eum mittere
nobiscum, pergemus pariter, et ememus tibi necessaria :
[5] sin autem non vis, non ibimus : vir enim, ut sæpe
diximus, denuntiavit nobis, dicens : Non videbitis faciem
meam absque fratre vestro minimo. [6] Dixit eis Israël : In
meam hoc fecistis miseriam, ut indicaretis ei et alium

habere vos fratrem. [7] At illi responderunt : Interrogavit
nos homo per ordinem nostram progeniem : si pater
viveret : si haberemus fratrem : et nos respondimus ei
consequenter juxta id quod fuerat sciscitatus : numquid
scire poteramus quod dicturus esset : Adducite fratrem
vestrum vobiscum ? [8] Judas quoque dixit patri suo : Mitte
puerum mecum, ut proficiscamur, et possimus vivere : ne
moriamur nos et parvuli nostri. [9] Ego suscipio puerum : de
manu mea require illum : nisi reduxero, et reddidero eum
tibi, ero peccati reus in te omni tempore. [10] Si non
intercessisset dilatio, jam vice alter venissemus. [11] Igitur
Israël pater eorum dixit ad eos : Si sic necesse est, facite
quod vultis : sumite de optimis terræ fructibus in vasis
vestris, et deferte viro munera, modicum resinæ, et mellis,
et storacis, stactes, et terebinthi, et amygdalarum.
[12] Pecuniam quoque duplicem ferte vobiscum : et illam,
quam invenistis in sacculis, reportate, ne forte errore
factum sit : [13] sed et fratrem vestrum tollite, et ite ad
virum. [14] Deus autem meus omnipotens faciat vobis eum
placabilem : et remittat vobiscum fratrem vestrum quem
tenet, et hunc Benjamin : ego autem quasi orbatus
absque liberis ero.

[15] Tulerunt ergo viri munera, et pecuniam duplicem, et
Benjamin : descenderuntque in Ægyptum, et steterunt
coram Joseph. [16] Quos cum ille vidisset et Benjamin simul,
præcepit dispensatori domus suæ, dicens : Introduc viros
domum, et occide victimas, et instrue convivium : quoniam
mecum sunt comesturi meridie. [17] Fecit ille quod sibi
fuerat imperatum, et introduxit viros domum. [18] Ibique
exterriti, dixerunt mutuo : Propter pecuniam, quam
retulimus prius in saccis nostris, introducti sumus : ut
devolvat in nos calumniam, et violenter subjiciat servituti
et nos, et asinos nostros. [19] Quam ob rem in ipsis foribus
accedentes ad dispensatorem domus, [20] locuti sunt :
Oramus, domine, ut audias nos. Jam ante descendimus ut
emeremus escas : [21] quibus emptis, cum venissemus ad
diversorium, aperuimus saccos nostros, et invenimus

pecuniam in ore saccorum : quam nunc eodem pondere reportavimus. [22] Sed et aliud attulimus argentum, ut emamus quæ nobis necessaria sunt : non est in nostra conscientia quis posuerit eam in marsupiis nostris. [23] At ille respondit : Pax vobiscum, nolite timere : Deus vester, et Deus patris vestri, dedit vobis thesauros in saccis vestris : nam pecuniam, quam dedistis mihi, probatam ego habeo. Eduxitque ad eos Simeon. [24] Et introductis domum, attulit aquam, et laverunt pedes suos, deditque pabulum asinis eorum. [25] Illi vero parabant munera, donec ingrederetur Joseph meridie : audierant enim quod ibi comesturi essent panem. [26] Igitur ingressus est Joseph domum suam, obtuleruntque ei munera, tenentes in manibus suis : et adoraverunt proni in terram. [27] At ille, clementer resalutatis eis, interrogavit eos, dicens : Salvusne est pater vester senex, de quo dixeratis mihi ? adhuc vivit ? [28] Qui responderunt : Sospes est servus tuus pater noster, adhuc vivit. Et incurvati, adoraverunt eum. [29] Attollens autem Joseph oculos, vidit Benjamin fratrem suum uterinum, et ait : Iste est frater vester parvulus, de quo dixeratis mihi ? Et rursum : Deus, inquit, misereatur tui, fili mi. [30] Festinavitque, quia commota fuerant viscera ejus super fratre suo, et erumpebant lacrimæ : et introiens cubiculum flevit. [31] Rursumque lota facie egressus, continuit se, et ait : Ponite panes. [32] Quibus appositis, seorsum Joseph, et seorsum fratribus, Ægyptiis quoque qui vescebantur simul, seorsum (illicitum est enim Ægyptiis comedere cum Hebræis, et profanum putant hujuscemodi convivium) [33] sederunt coram eo, primogenitus juxta primogenita sua, et minimus juxta ætatem suam. Et mirabantur nimis, [34] sumptis partibus quas ab eo acceperant : majorque pars venit Benjamin, ita ut quinque partibus excederet. Biberuntque et inebriati sunt cum eo.

Cap. 44 [1] Præcepit autem Joseph dispensatori domus suæ, dicens : Imple saccos eorum frumento, quantum possunt capere : et pone pecuniam singulorum

in summitate sacci. 2 Scyphum autem meum argenteum, et pretium quod dedit tritici, pone in ore sacci junioris. Factumque est ita. 3 Et orto mane, dimissi sunt cum asinis suis. 4 Jamque urbem exierant, et processerant paululum : tunc Joseph accersito dispensatore domus, Surge, inquit, et persequere viros : et apprehensis dicito : Quare reddidistis malum pro bono ? 5 scyphus, quem furati estis, ipse est in quo bibit dominus meus, et in quo augurari solet : pessimam rem fecistis. 6 Fecit ille ut jusserat : et apprehensis per ordinem locutus est. 7 Qui responderunt : Quare sic loquitur dominus noster, ut servi tui tantum flagitii commiserint ? 8 pecuniam, quam invenimus in summitate saccorum, reportavimus ad te de terra Chanaan : et quomodo consequens est ut furati simus de domo domini tui aurum vel argentum ? 9 apud quemcumque fuerit inventum servorum tuorum quod quæris, moriatur, et nos erimus servi domini nostri. 10 Qui dixit eis : Fiat juxta vestram sententiam : apud quemcumque fuerit inventus, ipse sit servus meus, vos autem eritis innoxii. 11 Itaque festinato deponentes in terram saccos, aperuerunt singuli. 12 Quos scrutatus, incipiens a majore usque ad minimum, invenit scyphum in sacco Benjamin. 13 At illi, scissis vestibus, oneratisque rursum asinis, reversi sunt in oppidum. 14 Primusque Judas cum fratribus ingressus est ad Joseph (necdum enim de loco abierat) omnesque ante eum pariter in terram corruerunt. 15 Quibus ille ait : Cur sic agere voluistis ? an ignoratis quod non sit similis mei in augurandi scientia ? 16 Cui Judas : Quid respondebimus, inquit, domino meo ? vel quid loquemur, aut juste poterimus obtendere ? Deus invenit iniquitatem servorum tuorum : en omnes servi sumus domini mei, et nos, et apud quem inventus est scyphus. 17 Respondit Joseph : Absit a me ut sic agam : qui furatus est scyphum, ipse sit servus meus : vos autem abite liberi ad patrem vestrum. 18 Accedens autem propius Judas, confidenter ait : Oro, domini mi, loquatur servus tuus verbum in auribus tuis, et ne irascaris famulo tuo : tu es enim post Pharaonem 19 dominus meus.

Interrogasti prius servos tuos : Habetis patrem aut
fratrem ? [20] et nos respondimus tibi domino meo : Est
nobis pater senex, et puer parvulus, qui in senectute illius
natus est : cujus uterinus frater mortuus est : et ipsum
solum habet mater sua, pater vero tenere diliget eum.
[21] Dixistique servis tuis : Adducite eum ad me, et ponam
oculos meos super illum. [22] Suggessimus domino meo :
Non potest puer relinquere patrem suum : si enim illum
dimiserit, morietur. [23] Et dixisti servis tuis : Nisi venerit
frater vester minimus vobiscum, non videbitis amplius
faciem meam. [24] Cum ergo ascendissemus ad famulum
tuum patrem nostrum, narravimus ei omnia quæ locutus
est dominus meus. [25] Et dixit pater noster : Revertimini, et
emite nobis parum tritici. [26] Cui diximus : Ire non
possumus : si frater noster minimus descenderit nobiscum,
proficiscemur simul : alioquin illo absente, non audemus
videre faciem viri. [27] Ad quæ ille respondit : Vos scitis
quod duos genuerit mihi uxor mea. [28] Egressus est unus,
et dixistis : Bestia devoravit eum : et hucusque non
comparet. [29] Si tuleritis et istum, et aliquid ei in via
contigerit, deducetis canos meos cum mœrore ad inferos.
[30] Igitur si intravero ad servum tuum patrem nostrum, et
puer defuerit (cum anima illius ex hujus anima pendeat),
[31] videritque eum non esse nobiscum, morietur, et
deducent famuli tui canos ejus cum dolore ad inferos.
[32] Ego proprie servus tuus sim qui in meam hunc recepi
fidem, et spopondi dicens : Nisi reduxero eum, peccati
reus ero in patrem meum omni tempore. [33] Manebo
itaque servus tuus pro puero in ministerio domini mei, et
puer ascendat cum fratribus suis. [34] Non enim possum
redire ad patrem meum, absente puero : ne calamitatis,
quæ oppressura est patrem meum, testis assistam.

Cap. 45 [1] Non se poterat ultra cohibere Joseph
multis coram astantibus : unde præcepit ut egrederentur
cuncti foras, et nullus interesset alienus agnitioni mutuæ.
[2] Elevavitque vocem cum fletu, quam audierunt Ægyptii,
omnisque domus Pharaonis. [3] Et dixit fratribus suis : Ego

sum Joseph : adhuc pater meus vivit ? Non poterant
respondere fratres nimio terrore perterriti. 4 Ad quos ille
clementer : Accedite, inquit, ad me. Et cum accessissent
prope : Ego sum, ait, Joseph, frater vester, quem
vendidistis in Ægyptum. 5 Nolite pavere, neque vobis
durum esse videatur quod vendidistis me in his
regionibus : pro salute enim vestra misit me Deus ante vos
in Ægyptum. 6 Biennium est enim quod cœpit fames esse
in terra : et adhuc quinque anni restant, quibus nec arari
poterit, nec meti. 7 Præmisitque me Deus ut reservemini
super terram, et escas ad vivendum habere possitis.
8 Non vestro consilio, sed Dei voluntate huc missum sum :
qui fecit me quasi patrem Pharaonis, et dominum
universæ domus ejus, ac principem in omni terra Ægypti.
9 Festinate, et ascendite ad patrem meum, et dicetis ei :
Hæc mandat filius tuus Joseph : Deus fecit me dominum
universæ terræ Ægypti : descende ad me, ne moreris,
10 et habitabis in terra Gessen : erisque juxta me tu, et
filii tui, et filii filiorum tuorum, oves tuæ, et armenta tua,
et universa quæ possides : 11 ibique te pascam (adhuc
enim quinque anni residui sunt famis) ne et tu pereas, et
domus tua, et omnia quæ possides. 12 En oculi vestri, et
oculi fratris mei Benjamin, vident quod os meum loquatur
ad vos. 13 Nuntiate patri meo universam gloriam meam, et
cuncta quæ vidistis in Ægypto : festinate, et adducite eum
ad me. 14 Cumque amplexatus recidisset in collum
Benjamin fratris sui, flevit : illo quoque similiter flente
super collum ejus. 15 Osculatusque est Joseph omnes
fratres suos, et ploravit super singulos : post quæ ausi
sunt loqui ad eum. 16 Auditumque est, et celebri sermone
vulgatum in aula regis : Venerunt fratres Joseph : et
gavisus est Pharao, atque omnis familia ejus. 17 Dixitque
ad Joseph ut imperaret fratribus suis, dicens : Onerantes
jumenta, ite in terram Chanaan, 18 et tollite inde patrem
vestrum et cognationem, et venite ad me : et ego dabo
vobis omnia bona Ægypti, ut comedatis medullam terræ.
19 Præcipe etiam ut tollant plaustra de terra Ægypti, ad
subvectionem parvulorum suorum ac conjugum : et dicito :

Tollite patrem vestrum, et properate quantocius
venientes. [20] Nec dimittatis quidquam de supellectili
vestra : quia omnes opes Ægypti vestræ erunt.

[21] Feceruntque filii Israël ut eis mandatum fuerat. Quibus
dedit Joseph plaustra, secundum Pharaonis imperium, et
cibaria in itinere. [22] Singulis quoque proferri jussit binas
stolas : Benjamin vero dedit trecentos argenteos cum
quinque stolis optimis : [23] tantumdem pecuniæ et vestium
mittens patri suo, addens et asinos decem, qui
subveherent ex omnibus divitiis Ægypti, et totidem asinas,
triticum in itinere, panesque portantes. [24] Dimisit ergo
fratres suos, et proficiscentibus ait : Ne irascamini in via.
[25] Qui ascendentes ex Ægypto, venerunt in terram
Chanaan ad patrem suum Jacob. [26] Et nuntiaverunt ei,
dicentes : Joseph filius tuus vivit : et ipse dominatur in
omni terra Ægypti. Quo audito Jacob, quasi de gravi
somno evigilans, tamen non credebat eis. [27] Illi e contra
referebant omnem ordinem rei. Cumque vidisset plaustra
et universa quæ miserat, revixit spiritus ejus, [28] et ait :
Sufficit mihi si adhuc Joseph filius meus vivit : vadam, et
videbo illum antequam moriar.

Cap. 46 [1] Profectusque Israël cum omnibus quæ
habebat, venit ad Puteum juramenti : et mactatis ibi
victimis Deo patris sui Isaac, [2] audivit eum per visionem
noctis vocantem se, et dicentem sibi : Jacob, Jacob. Cui
respondit : Ecce adsum. [3] Ait illi Deus : Ego sum
fortissimus Deus patris tui : noli timere, descende in
Ægyptum, quia in gentem magnam faciam te ibi. [4] Ego
descendam tecum illuc, et ego inde adducam te
revertentem : Joseph quoque ponet manus suas super
oculos tuos. [5] Surrexit autem Jacob a Puteo juramenti :
tuleruntque eum filii cum parvulis et uxoribus suis in
plaustris quæ miserat Pharao ad portandum senem, [6] et
omnia quæ possederat in terra Chanaan : venitque in
Ægyptum cum omni semine suo, [7] filii ejus, et nepotes,
filiæ, et cuncta simul progenies. [8] Hæc sunt autem

nomina filiorum Israël, qui ingressi sunt in Ægyptum, ipse
cum liberis suis. Primogenitus Ruben. 9 Filii Ruben :
Henoch et Phallu et Hesron et Charmi. 10 Filii Simeon :
Jamuel et Jamin et Ahod, et Jachin et Sohar, et Saul filius
Chanaanitidis. 11 Filii Levi : Gerson et Caath et Merari.
12 Filii Juda : Her et Onan et Sela et Phares et Zara ;
mortui sunt autem Her et Onan in terra Chanaan. Natique
sunt filii Phares : Hesron et Hamul. 13 Filii Issachar : Thola
et Phua et Job et Semron. 14 Filii Zabulon : Sared et Elon
et Jahelel. 15 Hi filii Liæ quos genuit in Mesopotamia
Syriæ cum Dina filia sua : omnes animæ filiorum ejus et
filiarum, triginta tres. 16 Filii Gad : Sephion et Haggi et
Suni et Esebon et Heri et Arodi et Areli. 17 Filii Aser :
Jamne et Jesua et Jessui et Beria, Sara quoque soror
eorum. Filii Beria : Heber et Melchiel. 18 Hi filii Zelphæ,
quam dedit Laban Liæ filiæ suæ : et hos genuit Jacob
sedecim animas. 19 Filii Rachel uxoris Jacob : Joseph et
Benjamin. 20 Natique sunt Joseph filii in terra Ægypti,
quos genuit ei Aseneth filia Putiphare sacerdotis
Heliopoleos : Manasses et Ephraim. 21 Filii Benjamin :
Bela et Bechor et Asbel et Gera et Naaman et Echi et Ros
et Mophim et Ophim et Ared. 22 Hi filii Rachel quos genuit
Jacob : omnes animæ, quatuordecim. 23 Filii Dan : Husim.
24 Filii Nephthali : Jasiel et Guni et Jeser et Sallem. 25 Hi
filii Balæ, quam dedit Laban Racheli filiæ suæ : et hos
genuit Jacob : omnes animæ, septem. 26 Cunctæ animæ,
quæ ingressæ sunt cum Jacob in Ægyptum, et egressæ
sunt de femore illius, absque uxoribus filiorum ejus,
sexaginta sex. 27 Filii autem Joseph, qui nati sunt ei in
terra Ægypti, animæ duæ. Omnes animæ domus Jacob,
quæ ingressæ sunt in Ægyptum, fuere septuaginta.

28 Misit autem Judam ante se ad Joseph, ut nuntiaret ei,
et occurreret in Gessen. 29 Quo cum pervenisset, juncto
Joseph curro suo, ascendit obviam patri suo ad eumdem
locum : vidensque eum, irruit super collum ejus, et inter
amplexus flevit. 30 Dixitque pater ad Joseph : Jam lætus
moriar, quia vidi faciem tuam, et superstitem te relinquo.

[31] At ille locutus est ad fratres suos, et ad omnem domum
patris sui : Ascendam, et nuntiabo Pharaoni, dicamque
ei : Fratres mei, et domus patris mei, qui erant in terra
Chanaan, venerunt ad me : [32] et sunt viri pastores ovium,
curamque habent alendorum gregum : pecora sua, et
armenta, et omnia quæ habere potuerunt, adduxerunt
secum. [33] Cumque vocaverit vos, et dixerit : Quod est opus
vestrum ? [34] respondebitis : Viri pastores sumus servi tui,
ab infantia nostra usque in præsens, et nos et patres
nostri. Hæc autem dicetis, ut habitare possitis in terra
Gessen : quia detestantur Ægyptii omnes pastores ovium.

Cap. 47 [1] Ingressus ergo Joseph nuntiavit Pharaoni,
dicens : Pater meus et fratres, oves eorum et armenta, et
cuncta quæ possident, venerunt de terra Chanaan : et
ecce consistunt in terra Gessen. [2] Extremos quoque
fratrum suorum quinque viros constituit coram rege :
[3] quos ille interrogavit : Quid habetis operis ?
Responderunt : Pastores ovium sumus servi tui, et nos et
patres nostri. [4] Ad peregrinandum in terra tua venimus :
quoniam non est herba gregibus servorum tuorum,
ingravescente fame in terra Chanaan : petimusque ut
esse nos jubeas servos tuos in terra Gessen. [5] Dixit itaque
rex ad Joseph : Pater tuus et fratres tui venerunt ad te.
[6] Terra Ægypti in conspectu tuo est : in optimo loco fac
eos habitare, et trade eis terram Gessen. Quod si nosti in
eis esse viros industrios, constitue illos magistros
pecorum meorum. [7] Post hæc introduxit Joseph patrem
suum ad regem, et statuit eum coram eo : qui benedicens
illi, [8] et interrogatus ab eo : Quot sunt dies annorum vitæ
tuæ ? [9] respondit : Dies peregrinationis meæ centum
triginta annorum sunt, parvi et mali, et non pervenerunt
usque ad dies patrum meorum quibus peregrinati sunt.
[10] Et benedicto rege, egressus est foras. [11] Joseph vero
patri et fratribus suis dedit possessionem in Ægypto in
optimo terræ loco, Ramesses, ut præceperat Pharao. [12] Et
alebat eos, omnemque domum patris sui, præbens
cibaria singulis.

[13] In toto enim orbe panis deerat, et oppresserat fames
terram, maxime Ægypti et Chanaan. [14] E quibus omnem
pecuniam congregavit pro venditione frumenti, et intulit
eam in ærarium regis. [15] Cumque defecisset emptoribus
pretium, venit cuncta Ægyptus ad Joseph, dicens : Da
nobis panes : quare morimur coram te, deficiente
pecunia ? [16] Quibus ille respondit : Adducite pecora
vestra, et dabo vobis pro eis cibos, si pretium non habetis.
[17] Quæ cum adduxissent, dedit eis alimenta pro equis, et
ovibus, et bobus, et asinis : sustentavitque eos illo anno
pro commutatione pecorum. [18] Venerunt quoque anno
secundo, et dixerunt ei : Non celabimus dominum nostrum
quod deficiente pecunia, pecora simul defecerunt : nec
clam te est, quod absque corporibus et terra nihil
habeamus. [19] Cur ergo moriemur te vidente ? et nos et
terra nostra tui erimus : eme nos in servitutem regiam, et
præbe semina, ne pereunte cultore redigatur terra in
solitudinem. [20] Emit igitur Joseph omnem terram Ægypti,
vendentibus singulis possessiones suas præ magnitudine
famis. Subjecitque eam Pharaoni, [21] et cunctos populos
ejus a novissimis terminis Ægypti usque ad extremos fines
ejus, [22] præter terram sacerdotum, quæ a rege tradita
fuerat eis : quibus et statuta cibaria ex horreis publicis
præbebantur, et idcirco non sunt compulsi vendere
possessiones suas. [23] Dixit ergo Joseph ad populos : En ut
cernitis, et vos et terram vestram Pharao possidet :
accipite semina, et serite agros, [24] ut fruges habere
possitis. Quintam partem regi dabitis : quatuor reliquas
permitto vobis in sementem, et in cibum familiis et liberis
vestris. [25] Qui responderunt : Salus nostra in manu tua
est : respiciat nos tantum dominus noster, et læti
serviemus regi. [26] Ex eo tempore usque in præsentem
diem, in universa terra Ægypti regibus quinta pars
solvitur, et factum est quasi in legem, absque terra
sacerdotali, quæ libera ab hac conditione fuit.

[27] Habitavit ergo Israël in Ægypto, id est, in terra Gessen,

et possedit eam : auctusque est, et multiplicatus nimis.
[28] Et vixit in ea decem et septem annis : factique sunt
omnes dies vitæ illius, centum quadraginta septem
annorum. [29] Cumque appropinquare cerneret diem mortis
suæ, vocavit filium suum Joseph, et dixit ad eum : Si
inveni gratiam in conspectu tuo, pone manum tuam sub
femore meo : et facies mihi misericordiam et veritatem, ut
non sepelias me in Ægypto : [30] sed dormiam cum patribus
meis, et auferas me de terra hac, condasque in sepulchro
majorum meorum. Cui respondit Joseph : Ego faciam quod
jussisti. [31] Et ille : Jura ergo, inquit, mihi. Quo jurante,
adoravit Israël Deum, conversus ad lectuli caput.

Cap. 48 [1] His ita transactis, nuntiatum est Joseph
quod ægrotaret pater suus : qui, assumptis duobus filiis
Manasse et Ephraim, ire perrexit. [2] Dictumque est seni :
Ecce filius tuus Joseph venit ad te. Qui confortatus sedit in
lectulo. [3] Et ingresso ad se ait : Deus omnipotens apparuit
mihi in Luza, quæ est in terra Chanaan : benedixitque
mihi, [4] et ait : Ego te augebo et multiplicabo, et faciam te
in turbas populorum : daboque tibi terram hanc, et semini
tuo post te in possessionem sempiternam. [5] Duo ergo filii
tui, qui nati sunt tibi in terra Ægypti antequam huc
venirem ad te, mei erunt : Ephraim et Manasses, sicut
Ruben et Simeon reputabuntur mihi. [6] Reliquos autem
quos genueris post eos, tui erunt, et nomine fratrum
suorum vocabuntur in possessionibus suis. [7] Mihi enim,
quando veniebam de Mesopotamia, mortua est Rachel in
terra Chanaan in ipso itinere, eratque vernum tempus : et
ingrediebar Ephratam, et sepelivi eam juxta viam
Ephratæ, quæ alio nomine appellatur Bethlehem. [8] Videns
autem filios ejus dixit ad eum : Qui sunt isti ? [9] Respondit :
Filii mei sunt, quos donavit mihi Deus in hoc loco. Adduc,
inquit, eos ad me, ut benedicam illis. [10] Oculi enim Israël
caligabant præ nimia senectute, et clare videre non
poterat. Applicitosque ad se, deosculatus et circumplexus
eos, [11] dixit ad filium suum : Non sum fraudatus aspectu
tuo : insuper ostendit mihi Deus semen tuum. [12] Cumque

tulisset eos Joseph de gremio patris, adoravit pronus in
terram. [13] Et posuit Ephraim ad dexteram suam, id est, ad
sinistram Israël : Manassen vero in sinistra sua, ad
dexteram scilicet patris, applicuitque ambos ad eum.
[14] Qui extendens manum dexteram, posuit super caput
Ephraim minoris fratris : sinistram autem super caput
Manasse qui major natu erat, commutans manus.
[15] Benedixitque Jacob filiis Joseph, et ait : Deus, in cujus
conspectu ambulaverunt patres mei Abraham, et Isaac ;
Deus qui pascit me ab adolescentia mea usque in
præsentem diem : [16] angelus, qui eruit me de cunctis
malis, benedicat pueris istis : et invocetur super eos
nomen meum, nomina quoque patrum meorum Abraham
et Isaac, et crescant in multitudinem super terram.
[17] Videns autem Joseph quod posuisset pater suus
dexteram manum super caput Ephraim, graviter accepit :
et apprehensam manum patris levare conatus est de
capite Ephraim, et transferre super caput Manasse.
[18] Dixitque ad patrem : Non ita convenit, pater : quia hic
est primogenitus, pone dexteram tuam super caput ejus.
[19] Qui renuens, ait : Scio, fili mi, scio : et iste quidem erit
in populos, et multiplicabitur : sed frater ejus minor,
major erit illo : et semen illius crescet in gentes.
[20] Benedixitque eis in tempore illo, dicens : In te
benedicetur Israël, atque dicetur : Faciat tibi Deus sicut
Ephraim, et sicut Manasse. Constituitque Ephraim ante
Manassen. [21] Et ait ad Joseph filium suum : En ego morior,
et erit Deus vobiscum, reducetque vos ad terram patrum
vestrorum. [22] Do tibi partem unam extra fratres tuos,
quam tuli de manu Amorrhæi in gladio et arcu meo.

Cap. 49 [1] Vocavit autem Jacob filios suos, et ait eis :
Congregamini, ut annuntiem quæ ventura sunt vobis in
diebus novissimis.
[2] Congregamini, et audite, filii Jacob,
audite Israël patrem vestrum :
[3] Ruben, primogenitus meus,
tu fortitudo mea, et principium doloris mei ;

prior in donis, major in imperio.
4 Effusus es sicut aqua, non crescas : quia ascendisti cubile patris tui,
et maculasti stratum ejus.
5 Simeon et Levi fratres
vasa iniquitatis bellantia.
6 In consilium eorum non veniat anima mea,
et in cœtu illorum non sit gloria mea :
quia in furore suo occiderunt virum,
et in voluntate sua suffoderunt murum.
7 Maledictus furor eorum, quia pertinax :
et indignatio eorum, quia dura :
dividam eos in Jacob,
et dispergam eos in Israël.
8 Juda, te laudabunt fratres tui :
manus tua in cervicibus inimicorum tuorum,
adorabunt te filii patris tui.
9 Catulus leonis Juda :
ad prædam, fili mi, ascendisti :
requiescens accubuisti ut leo,
et quasi leæna : quis suscitabit eum ?
10 Non auferetur sceptrum de Juda,
et dux de femore ejus,
donec veniat qui mittendus est,
et ipse erit expectatio gentium.
11 Ligans ad vineam pullum suum,
et ad vitem, o fili mi, asinam suam,
lavabit in vino stolam suam
et in sanguine uvæ pallium suum.
12 Pulchriores sunt oculi ejus vino,
et dentes ejus lacte candidiores.
13 Zabulon in littore maris habitabit,
et in statione navium
pertingens usque ad Sidonem.
14 Issachar asinus fortis
accubans inter terminos.
15 Vidit requiem, quod esset bona
et terram, quod optima :

et supposuit humerum suum ad portandum,
factusque est tributis serviens.
16 Dan judicabit populum suum
sicut et alia tribus in Israël.
17 Fiat Dan coluber in via,
cerastes in semita,
mordens ungulas equi,
ut cadat ascensor ejus retro.
18 Salutare tuum expectabo, Domine.
19 Gad, accinctus præliabatur ante eum :
et ipse accingetur retrorsum.
20 Aser, pinguis panis ejus,
et præbebit delicias regibus.
21 Nephthali, cervus emissus,
et dans eloquia pulchritudinis.
22 Filius accrescens Joseph, filius accrescens et decorus aspectu :
filiæ discurrerunt super murum.
23 Sed exasperaverunt eum et jurgati sunt,
inviderunt que illi habentes jacula.
24 Sedit in forti arcus ejus,
et dissoluta sunt vincula brachiorum et manuum illius
per manus potentis Jacob :
inde pastor egressus est, lapis Israël.
25 Deus patris tui erit adjutor tuus,
et omnipotens benedicet tibi
benedictionibus cæli desuper, benedictionibus abyssi jacentis deorsum,
benedictionibus uberum et vulvæ.
26 Benedictiones patris tui confortatæ sunt
benedictionibus patrum ejus,
donec veniret desiderium collium æternorum :
fiant in capite Joseph,
et in vertice Nazaræi inter fratres suos.
27 Benjamin lupus rapax,
mane comedat prædam,
et vespere dividet spolia.

[28] Omnes hi in tribubus Israël duodecim : hæc locutus est
eis pater suus, benedixitque singulis benedictionibus
propriis.

[29] Et præcepit eis, dicens : Ego congregor ad populum
meum : sepelite me cum patribus meis in spelunca duplici
quæ est in agro Ephron Hethæi, [30] contra Mambre in
terra Chanaan, quam emit Abraham cum agro ab Ephron
Hethæo in possessionem sepulchri. [31] Ibi sepelierunt eum,
et Saram uxorem ejus : ibi sepultus est Isaac cum
Rebecca conjuge sua : ibi et Lia condita jacet.
[32] Finitisque mandatis quibus filios instruebat, collegit
pedes suos super lectulum, et obiit : appositusque est ad
populum suum.

Cap. 50 [1] Quod cernens Joseph, ruit super faciem
patris, flens et deosculans eum. [2] Præcepitque servis suis
medicis ut aromatibus condirent patrem. [3] Quibus jussa
explentibus, transierunt quadraginta dies : iste quippe
mos erat cadaverum conditorum : flevitque eum Ægyptus
septuaginta diebus. [4] Et expleto planctus tempore,
locutus est Joseph ad familiam Pharaonis : Si inveni
gratiam in conspectu vestro, loquimini in auribus
Pharaonis : [5] eo quod pater meus adjuraverit me dicens :
En morior : in sepulchro meo, quod fodi mihi in terra
Chanaan, sepelies me. Ascendam igitur, et sepeliam
patrem meum, ac revertar. [6] Dixitque ei Pharao :
Ascende, et sepeli patrem tuum sicut adjuratus es. [7] Quo
ascendente, ierunt cum eo omnes senes domus Pharaonis,
cunctique majores natu terræ Ægypti : [8] domus Joseph
cum fratribus suis, absque parvulis, et gregibus atque
armentis, quæ dereliquerant in terra Gessen. [9] Habuit
quoque in comitatu currus et equites : et facta est turba
non modica. [10] Veneruntque ad Aream Atad, quæ sita est
trans Jordanem : ubi celebrantes exequias planctu magno
atque vehementi impleverunt septem dies. [11] Quod cum
vidissent habitatores terræ Chanaan, dixerunt : Planctus
magnus est iste Ægyptiis. Et idcirco vocatum est nomen

loci illius, Planctus Ægypti. 12 Fecerunt ergo filii Jacob
sicut præceperat eis : 13 et portantes eum in terram
Chanaan, sepelierunt eum in spelunca duplici, quam
emerat Abraham cum agro in possessionem sepulchri ab
Ephron Hethæo, contra faciem Mambre. 14 Reversusque
est Joseph in Ægyptum cum fratribus suis, et omni
comitatu, sepulto patre.

15 Quo mortuo, timentes fratres ejus, et mutuo
colloquentes : Ne forte memor sit injuriæ quam passus
est, et reddat nobis omne malum quod fecimus,
16 mandaverunt ei dicentes : Pater tuus præcepit nobis
antequam moreretur, 17 ut hæc tibi verbis illius
diceremus : Obsecro ut obliviscaris sceleris fratrum
tuorum, et peccati atque malitiæ quam exercuerunt in te :
nos quoque oramus ut servis Dei patris tui dimittas
iniquitatem hanc. Quibus auditis flevit Joseph.
18 Veneruntque ad eum fratres sui : et proni adorantes in
terram, dixerunt : Servi tui sumus. 19 Quibus ille
respondit : Nolite timere : num Dei possumus resistere
voluntati ? 20 Vos cogitastis de me malum : sed Deus vertit
illud in bonum, ut exaltaret me, sicut in præsentiarum
cernitis, et salvos faceret multos populos. 21 Nolite
timere : ego pascam vos et parvulos vestros :
consolatusque est eos, et blande ac leniter est locutus.
22 Et habitavit in Ægypto cum omni domo patris sui :
vixitque centum decem annis. Et vidit Ephraim filios usque
ad tertiam generationem. Filii quoque Machir filii
Manasse nati sunt in genibus Joseph. 23 Quibus
transactis, locutus est fratribus suis : Post mortem meam
Deus visitabit vos, et ascendere vos faciet de terra ista ad
terram quam juravit Abraham, Isaac et Jacob. 24 Cumque
adjurasset eos atque dixisset : Deus visitabit vos,
asportate ossa mea vobiscum de loco isto : 25 mortuus est,
expletis centum decem vitæ suæ annis. Et conditus
aromatibus, repositus est in loculo in Ægypto.